

Udskrift

Åbent samråd med udenrigsministeren og integrationsministeren om afviste irakiske asylansøgere

17. september 2009

1. Spørgsmål om selve hjemsendelsesaftalen.

Karen Jespersen: Jamen, jeg vil gerne byde velkommen til samrådet her i Integrationsudvalget og Udenrigsudvalget og velkommen til integrationsministeren og udenrigsministeren. Der er stillet i alt 10 samrådsspørgsmål, og vi er blevet enige med spørgerne om at dele det op i blokke – én blok om selve hjemsendelsesaftalen, og det er jo så vedrørende hjemsendelse af irakiske asylansøgere og afviste asylansøgere – sikkerhedssituationen i Irak, og hvilke garantier, der måtte være givet, som det tredje humanitært ophold og den fjerde om opfølgningen på selve hjemsendelsesaftalen. Og det er et åbent samråd, og derfor skal vi bruge mikrofoner og huske at tænde mikrofonerne, når man får ordet.

Jeg har aftalt med spørgerne, at i det omfang, de ønsker at begrunde samrådsspørgsmålene, så gør vi det blokvis og begrundet ikke hverken enkeltvis eller alle 10 spørgsmål under ét, men den første blok, den handler så om selve hjemsendelsesaftalen, og der er stillet tre samrådsspørgsmål. Når der er så mange samrådsspørgsmål, vil jeg ikke sidde og læse dem op, fordi det går der jo for meget tid med – tit vil det også fremgå af begrundelsen, hvis der er sådan en.

Men Meta Fuglsang vil også tage Kamal Qureshis spørgsmål, og Line Barfod vil tage spørgsmålene for Johanne Schmidt-Nielsen.

Så jeg ved ikke, om I vil begrunde spørgsmålene.

Meta Fuglsang: Jamen jeg vil gerne give en kort begrundelse for de spørgsmål, der hører til den første blok i det her. Det er jo en aftale mellem Danmark og Irak, som på nogen måder, kan man sige, kom ret pludseligt. Ikke i den forstand, at vi ikke troede, der nogen sinde ville komme en aftale, men på den måde, at vi som et oppositionsparti i hvert fald bliver orienteret om det samtidig med offentligheden. Vi har ikke haft nogen orientering om det på forhånd eller noget kendskab til, hvordan det er forløbet. Men vi er selvfølgelig optaget af, at denne her aftale er indgået på en måde som ... på en måde ... på nogle præmisser, som er en retsstat værdig, og det har været lidt svært at få nogle præcise udmeldinger omkring, hvordan forløbet har været.

Det vi jo så har oplevet, har været, at der er blevet stillet en del spørgsmålstejn ved aftalen – altså gyldighed og omfang og forudsætninger fra Iraks side først og fremmest jo, og det gør jo så, at vi

mener, der er et behov for at få en grundig redegørelse for, hvordan denne her aftale, den er blevet indgået – altså tilblivelsen af selve aftalen. Og hvad baggrunden for tilbagetagelsesaftalen er – altså med Irak. Så det er dét, som vi i første omgang ønsker en redegørelse for. Der er ikke nogen, der kan være tjent med, at der er mystik omkring aftalen, hverken tilblivelsen eller de omstændigheder som måtte være omkring aftalen, der jo er en ret summarisk kortfattet skriftlig aftale, sådan som den ligger her. Så det er begrundelsen for de spørgsmål, som jeg har stillet, som ligger her i blok 1.

Karen Jespersen: Ja, værsgo Line Barfod.

Line Barfod: Jamen bare som supplement til Meta Fuglsangs begrundelse, så er det jo væsentlig at få afklaret omstændighederne omkring aftalens indgåelse, men også hvordan aftalen skal forstås – også i lyset af de meldinger, der har været efterfølgende fra den irakiske regering, og senest her, hvor vi har forstået, at den irakiske vicepræsident har haft den danske ambassadør til møde og har sagt, at man ikke mener, at man skal sende ... tvangsudsende irakere til Irak. Og så i lyset af, at vi senest her i eftermiddag jo har fået en ny udgave af aftalen rundt, og hvor det fremgår, at der er et tillæg til aftalen, som ikke har været offentliggjort tidligere, som Folketinget heller ikke har fået tilsendt tidligere, og at det fremgår af det tillæg, at den danske regering har forpligtet sig til at fortsætte med at yde hjælp til irakere, der ønsker at vende frivilligt tilbage, og der er beskrevet den hjælp, som tidligere ... altså som ... da aftalen blev indgået den 13. maj, blev ydet til irakere, der vendte frivilligt tilbage, men den 14. maj meddelte regeringen jo, at man standsede det program, som man altså den 13. maj havde skrevet under på en aftale om at fortsætte, og det vil jeg selvfølgelig også meget gerne høre fra regeringen, hvordan det hænger sammen, at man har indgået denne her aftale, hvor det var et væsentligt element i tillægget, at man ville fortsætte hjælp til dem, der vendte frivilligt tilbage, og det stoppede man så alligevel.

Karen Jespersen: Ja, jeg ved ikke, om I har aftalt hvem af jer, der vil starte. Ja, integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja, nu ved jeg ikke, om jeg er enig i, at aftalen, den kom uventet. Jeg ved i hvert fald, at pressen i ca. 1½ år, det meste af den tid, jeg har været minister, har været efter mig hele tiden for at høre, hvordan det går ... gik med indgåelse af aftalen. Det var jo sådan, at svenskerne på et tidspunkt fik en aftale – der havde vi jo allerede været i gang i nogen tid. Og da vi så det, henvendte jeg mig bl.a. til menneskerettighedsministeren, som kort tid efter den var indgået, netop var her i landet, og gjorde jo gældende, som vi også havde gjort nede i Bagdad ... udenrigsministeren og andre, at vi altså ville have den aftale, sådan så Irak opfylder de folkeretlige forpligtelser, som de har. Og så har vi jo gjort det, som vi også har udtalt flere gange, at vi foreviste et udkast til en aftale, som i meget høj grad lignede den svenske, og der var mange forviklinger

undervejs. Man gennemgik teksterne sammen, og på et tidspunkt, så godkendte Irak teksten, og så manglede der underskriften, og så kom underskriften i maj måned. Det er der overhovedet ikke noget mystik i. Det ligner et forhandlingsforløb, som det også kunne være forekommet i Danmark, jeg synes, det gik for langsomt, men selve udviklingen i den måde, det skete på, den synes jeg, jeg genkender fra Danmark. Og det var altså ... det var den danske ambassadør som i Udenrigsministeriet indgik ... i Bagdad indgik den aftale, og det er, hvad jeg kan sige om den sag.

Når man så spørger, om der er nogle andre forudsætninger til stede, og der er politikere i Irak, der har udtalt det ene og det andet, så kan jeg bare sige, at vi har et godt samarbejde med de irakiske myndigheder, som vi samarbejder med, og vi har jo også været ude for én af gangene, hvor en politiker skulle have udtalt noget ... han havde sat noget på sin hjemmeside – jamen så præcis samme dag landede der nogle irakere i Bagdad, som det danske politi overgav til myndighederne. Det er dét jeg holder mig til. Jeg vil ikke forholde mig til, hvad der er af forlydender rundt i Verden. Jeg forholder mig til kendsgerningerne, og det er, at vi har i flere omgange afleveret afviste irakiske asylsøgere til de irakiske myndigheder, det er foregået i ro og orden, og i det omfang de irakiske myndigheder har været i tvivl om statsborgerskabstilhørsforholdet, jamen så har vi jo haft som bekendt en delegation heroppe, som har taget stilling til, om de pågældende var statsborgere. Og i det omfang de så har godkendt dem – jamen så er de så enten blevet sendt hjem eller er altså fortsat i udsendelsessituation. Så det er, hvad der er at sige om det. Jeg beklager, der er ikke noget nyt, men det er, fordi der ikke er noget nyt, og fordi vi ikke har ændret mening. Vi mener fortsat, at afviste asylsøgere skal udsendes, og regeringens politik på udlændings spørgsmål ligger fuldkommen fast.

Karen Jespersen: Ja værsgo udenrigsministeren.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Ja, men det er jo også ganske kort – altså jeg kan oplyse, at aftalen om tilbagetagelse af de afviste irakiske flygtningen blev underskrevet i Bagdad den 13. maj 2009 af den irakiske udenrigsminister Zebari og den danske ambassadør Michael Winther på vegne af udenrigsministeren og efter indstilling fra integrationsministeren. Og så kan jeg sige omkring tilblivelsen, at vi siden 2004 har været i dialog med den irakiske regering for at fremme en løsning, der ville muliggøre, at vi kunne udsende afviste irakiske asylansøgere tilbage til Irak.

Og så lad mig ganske kort slå fast angående det sidste – den irakiske regeringen ikke har meddelt den danske regering, at aftalen skulle ophæves. Aftalen står altid ved magt. Og det kan generelt bemærkes, at begge parter har ret til at opsige aftalen til enhver tid, og at aftalen vil ophøre 30 kalenderdage efter modtagelsen af en skriftlig meddelelse herom. Det er ikke sket, hverken efter premierminister Malikis udtalelser den 10. august eller efter ambassadørens møde med vicepræsident Al-Hashimi, som der blev nævnt.

Karen Jespersen: Ja værsgo, så tager vi fat i spørgerunden – Line Barfod.

Line Barfod: Tak. Jeg er fuldstændig klar over, at Irak ikke har opsagt aftalen. Det er der mig bekendt heller ikke nogen, der har påstået. Det er vel ikke så mærkeligt, at de ikke tør ophæve aftalen, da det jo ville risikere at betyde, at Danmark så stoppede øjeblikkelig den økonomiske bistand til Irak, det er jo dét, der har været truslen i forhold til at få aftalen.

Men det, jeg gerne ville høre noget mere om, det er de erklæringer, der er kommet fra ledende ... det er jo ikke bare underlige forlydender rundt om i Verden, det er jo de højeste politiske poster i Irak, der siger, at de ikke ønsker irakere, der bliver tvangsudsendt til Irak, for de har rigeligt med problemer i forvejen med de mange flygtninge, der er internt i Irak. Og det er dét, jeg gerne vil høre noget mere om – også gerne omkring det, som lige er kommet frem omkring mødet med den danske ambassadør, hvor Iraks vicepræsident skulle have meddelt, at man meget klart opfordrer til, at man ikke tvangsudsender irakere. Og så vil jeg også gerne høre omkring det her, som vi så først har fået i eftermiddag om, at Danmark altså som led i aftalen med Irak forpligtede sig til at fortsætte med at give støtte til frivillige tilbage ... altså at man rejste frivilligt tilbage. Men dagen efter, man har skrevet under på den aftale, der stopper regeringen det program, hvor man giver støtte til dem, der rejser frivilligt tilbage. Det er for mig at se ikke en måde at overholde en aftale med Irak på.

Karen Jespersen: Henrik Dam.

Henrik Dam: Jamen det er selvfølgelig lidt en forlængelse. Og jeg er meget med på, at som også ... jeg tror, det var udenrigsministeren, der oplyste, at begge parter kan opsige denne her aftale. Nu er det ikke kun én gang, men flere gange, hvor ledende politikere har udtrykt tvivl om aftalen. Og så vil jeg spørge, får det regeringen til på en eller anden måde at få en bekræftelse, så vi kan blive fri for – havde jeg nær sagt – med jævne mellemrum at den slags rygter bliver bragt til torvs. Ville det være en god ide, at man fik en klar bekræftelse fra den irakiske regering om, at man rent faktisk havde tænkt sig at fortsætte i den her aftale.

Karen Jespersen: Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Ja, jeg vil gerne vende tilbage til det første spørgsmål – det første samrådsspørgsmål, hvor der står ... eller hvor vi beder om en forklaring på, hvilke foranstaltninger, der er taget for at sikre sikkerheden, eller hvilke foranstaltninger er taget for at sikre dem, der bliver sendt tilbage. Og det indgik ikke i det svar, som vi fik – altså hvilke foranstaltninger, der er taget på det. Det var det ene.

Den anden ting var, at det bliver nævnt, at der er forskellige diskussioner fra 2006, hvor man havde den diskussion på med Irak og så frem til nu. Jeg vil gerne spørge, hvad det er for nogle ting, man har manglet at få på plads for at kunne få den her aftale om hjemsendelse, om det har været noget med de sikkerhedsmæssige ting, om det har været noget med økonomi for dem, der vender tilbage, om det har noget at gøre med, hvilke områder af Irak, vi taler om, at man altså afventer en eller anden udvikling, eller om det er nogle andre ting, der gør, at det så har trukket ud med at lave aftalen.

Karen Jespersen: Der er ikke flere spørgere, så integrationsministeren ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså det der med, at der skulle være højtstående politikere, der drager aftalen i tvivl, dertil må jeg bare sige, jamen aftalen fungerer, og at vi skulle bede om at få den bekræftet, det ville jeg, hvis jeg blev udsat for den behandling, betragte som en fornærmelse, men hvis oppositionen ønsker en bekræftelse, så vil jeg bede om, at man ser udsendelserne som en bekræftelse på, at aftalen netop fungerer igen og igen – altså som jeg sagde før, netop én af dagene, hvor pressen i Danmark havde forlydende om, at nu var der tvivl om aftalen, landende der én eller flere irakere, og som i ro og orden af det danske politi blev overgivet til de irakiske myndigheder, så det kan jeg fuldstændig afvise. Og det der med, at vi skulle have ydet bistand, det må man så altså komme og fortælle mig, hvor det ultimativt skulle stå i aftalen, at vi har lovet at give bistand, fordi det kan jeg ikke genkende, så der er altså ikke andet at sige, at denne aftale er indgået, den aftale, den fungerer, den har taget sin tid, og det har jeg som ikke noget nøjere kendskab til, det er jeg heller ikke sikker på, at det er noget, der vil være klogt at oplyse om, men jeg tror faktisk ikke, der er noget mystisk ved det – andet end vi synes, de var sendrægtige med at få godkendt de forskellige paragraffer, det har jeg faktisk gjort rede for hen ad vejen, at så blev noget af det godkendt, og så blev noget anden godkendt, og nu var så hele aftalens indhold godkendt, og så manglede man underskrifter, og så var der interne diskussioner – sådan er det jo, når man skal indgå aftaler, at man gerne vil tænke sig om. Der har for mig ikke været noget mystisk i det. Svenskerne fik en aftale, så fik Danmark en aftale, og så har Norge fået en aftale. Det nytter altså ikke noget, at man bliver ved med at bede mig om at koge suppe på det, fordi der er ikke rigtig nogen boller i den suppe.

Karen Jespersen: Så er der tre spørgere. Meta Fuglsang først.

Meta Fuglsang: Altså lidt groft kan man jo sige, at det handler om, om der er to spørgsmål i det her. Det ene her er – har vi en aftale, eller har vi ikke en aftale. Det anden er, hvad er det så for en aftale, vi har. Det er jo sådan de to ting, som man godt kan være lidt fristede til at blande sammen engang imellem. Der er jo ikke nogen tvivl om, at der er en aftale, fordi vi har det her stykke papir. Jeg vil

gerne spørge, om man betragter dét, at vi sender irakere tilbage som bekræftelse på, at der er en aftale, men også som bekræftelse på, at selve fortolkningen af aftalen er vi enige om. Altså er vi enige om, hvad det er for en aftale vi har – det kunne være dét, der var problemet i forhold til Irak. Eller ser man de tilkendegivelser, der er kommet som en tilkendegivelse om, at man måske ikke er helt enige om, hvad det er for en aftale, vi har.

Karen Jespersen: Så er det Marianne Jelved.

Marianne Jelved: Ja tak. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at kvittere for svarene, for jeg synes, svarene er meget ufuldstændige. Der er jo blevet spurgt om ... og nu gentager jeg så det spørgsmål – vi har hen på eftermiddagen fået en tillægsdel til aftalen sendt ud. Jeg sidder her ved siden af en kollega og kan se på den her på skærmen. Og så spørger jeg igen meget enkelt. Hvorfor får vi først ... hvorfor får Folketinget først kendskab til den tillægsaftale nu?

Punkt 2, hvorfor strider den tillægsaftale totalt med regeringens handling den 14. maj, hvor man afskar afviste irakiske asylansøgere, der i givet fald ville rejse frivilligt hjem, at få en særlig hjælp?

Karen Jespersen: Line Barfod.

Line Barfod: Nu har Marianne Jelved spurgt til tillægget her igen, som jeg ikke fik noget svar på før, så jeg vil lige vente at se, om vi får svar. Men så vil jeg gerne høre til ... den del af aftalen, som jo er problemet, og som jeg har forstået er dét, som premierminister, vicepræsident osv. har forsøgt at tage op med den danske regering – og jeg håber, vi får noget svar på, hvad det er, der er blevet sagt til den danske ambassadør, det er jo ikke aftalen som sådan om, at irakere skal have mulighed for at vende tilbage til Irak – nej, det er spørgsmålet om, hvorvidt Danmark tvangssender mennesker til Irak, det er dét, der er problemet – dét, som er stridens kerne. Og det er dér, at det er væsentligt også at finde ud af, hvad den danske regering gør – også for at sikre de mennesker, som man sender ud med tvang til Irak – også når vi har set, at nogle af dem, der blev sendt ud, er blevet fængslet – er der jo et klart problem i forhold til, hvordan man garanterer deres sikkerhed. Og det, synes jeg kunne være rart, hvis vi også kunne få svar på den del af samrådsspørgsmålet.

Karen Jespersen: Karsten Lauritzen.

Karsten Lauritzen: Jamen, jeg vil sådan set blot sige at ... stille spørgsmål om, om Norge og Sverige ... som jeg har forstået det, så har vi en identisk aftale med Norge og Sverige. Og Sverige

har haft ganske mange tvangsmæssige udsendelser – også flere end Danmark har haft – så jeg vil bare spørge, om integrationsministeren og udenrigsministeren ikke kan bekræfte, at det er rigtigt, og om man er bekendt med, at Norge og Sverige har fået opsagt deres aftale, eller deres aftale er blevet kritiseret, fordi det ville jo være det naturlige, hvis de irakiske myndigheder havde problemer med den aftale, som er lavet, så ville det være naturligt også at rette henvendelse til de lande, som har haft den i betydelig længere tid end Danmark. Og det er jo fx Sverige, som også har udsendt betydelig flere. Tak.

Karen Jespersen: Så Henrik Dam og så svarer ministrene.

Henrik Dam: Jeg vil spørge – med de tillæg som vi nu har fået her i dag, som vi med vores engelsk læser som en forpligtelse til fortsat at hjælpe økonomisk. Hvis vi har ret i den fortolkning af det, har regeringen så tænkt sig at leve op til det, altså det vil sige annullere den aftale, der blev indgået med Dansk Folkeparti om at støtte ... fjerne al hjælpen ... hvis det er den rigtige forståelse ar det ... har regeringen så levet op til det.

Det andet spørgsmål, det er – som jo også indgik i samrådsspørgsmålet – det er at følge de, der bliver sendt tilbage. Og der er jo en sag ... og jeg ved godt, at den nu er indkaldt for FN's ... er det flygtningekomite eller ... det er Bent Sørensen og Inge Genefke, som har opponeret eller anklaget imod, at der er én, som har været udsat for tortur, som er blevet fængslet. Og da vil jeg spørge ... ind... lyder det i denne her aftale ikke, at en sådan hensyntagen til mennesker også kan blive en del af aftalen, så man sikrer, at forhenværende torturofre ikke, som det første der sker, det er at blive fængslet. Jeg har meget forståelse for, at et land skal være sikker på, hvad det er for nogle personer, man får ind og den slags ting, men der har jo netop været en delegation heroppe for at være sikre på, at det var de rigtige papirer og de rigtige personer. Har man så ikke en forpligtelse til, at én, der har været udsat for tortur, ikke kommer ud for som det første at blive fængslet?

Karen Jespersen: Ja, integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja altså, Meta Fugl bliver ved med at spørge, om der er en aftale. Jeg kan blive ved med at svare, altså det hjælper åbenbart ikke, jeg bliver ved med at blive spurgt, om der er en aftale. Men jeg vil gætte på, at der er andre, der har fundet ud af, at der er en aftale, det har jeg da kunnet læse i avisen.

Det er jo sådan, at Irak i lang tid har undladt at efterkommer sine folkeretlige forpligtelser, og det er fuldstændig rigtigt som Karsten Lauritzen siger, at svenskerne sender hjem og har sendt flere flygningen hjem, end vi har. Og med den danske aftale har sat kommaer det samme sted som svenskerne – nu er det jo to forskellige sprog, det er oversat til, det er vel indgået på engelsk, går jeg

ud fra, men det ved jeg ikke. Men jeg har ikke siddet og læst korrektur, jeg kan bare sige, at vi jo har udformet vores aftale netop i kølvandet på, at svenskerne fik en aftale. Det er dét, der har været vores forbillede, så sådan ser dét ud. Jeg har som sagt ikke siddet og læst korrektur på, hvordan oversættelserne er.

Så kan jeg forstå, at der er nogen, der mener, at de på skærmen i dag har en ny aftale. Det siger ikke mig noget. Altså dét, jeg kender til, det er den aftale, der blev offentliggjort på ministeriets hjemmeside den samme dag, og så er der siden offentliggjort i Lovtidende, og siden har jeg ikke set noget. Men hvis man havde slået op i Lovtidende for nogle uger siden eller mere end en måned siden, så tror jeg, det er dét, vi taler om, og det behøver man ikke læse på engelsk, fordi det står i Lovtidende på dansk.

Og man bliver ved med det med tvangshjemsendelse – jamen, det er jo dét, det hele drejer sig om, fordi vi har jo hele tiden kunne sende frivilligt hjem, og der er jo netop hele tiden nogen, der vender frivilligt hjem, så har det været hele tiden, sådan er det i Sverige, at der hele tiden er nogen, der vender frivilligt hjem.

De irakiske myndigheder ved selvfølgelig alt om, at de bliver tvangshjemsendt, for der kommer politi med, og i øvrigt har jo de irakiske myndigheder været i Danmark og set, at det var frihedsberøvede personer, som blev fremstillet for dem. Så selvfølgelig ved de, de er tvangshjemsendt. Det er dét, det hele drejer sig om. Ellers var der ikke grund til nogen aftale.

Det var jo svar på ... og så viden om torturofrene – jamen altså, det er jo sådan, at dem, der ikke har krav på beskyttelse i Danmark, de hjemsendes. Og det er Flygtningekommissionen, der er kriteriet – det er Torturkonventionen og andre konventioner, og sådan er det. Som jeg også mange gange har svaret udvalget – også skriftligt – er det sådan, at når de bliver sendt hjem, så bliver de overgivet til de irakiske myndigheder, der er en aftale på forhånd. De irakiske myndigheder står i lufthavnen, det foregår i ro og orden. Og hvad der så sker i Irak, det kan vi selvfølgelig ikke blande os i – lige så lidt som irakiske myndigheder kan blande sig i, hvad der sker på dansk jord.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Jamen jeg kan kun sige omkring de der tilkendelser, der er kommet, som jo er gået til vores ambassadør ... ikke ... sådan er det jo ... han er der jo for at modtage bemærkninger til alle dem, der har lyst til at bemærke.

Der er to forhold, der gør sig gældende – det ene er altså, at de har fået ret meget at vide om Brorsons Kirken, og det er jo dét, man reagerer på med den fremstilling, som man har set med, at politiet skulle have været voldeligt og alt muligt andet, ikke. Så der er jo nogen, der har været med til at informere allerede, og det er basis for han tager samtalen op.

Det andet, som vi så kan slutte af det, det er jo – netop fordi den har fået den Brorsons Kirkesituation ... har fået den opmærksomhed i Irak, og der er nationalvalg i januar måned, så indgår det altså også i valgkampen, og det vil sige, så vil man jo også positionere sig sådan som danske politikere også gør, hvis man skal positionere sig i forhold ... så skal man jo også kunne sige, at

man har taget det op om Brorsons Kirken, ikke. Og derfor for en sikkerhedsskyld, for at der ikke skulle være nogen misforståelser, som jeg sagde før, aftalen er jo, at den kan opsiges, der er ikke nogen, der har bedt om at få den opsagt. Men derfor gjorde vi det også klart i note verbale, som vi sendte vores ambassadør op med i går på baggrund af vicepremierministerens samtale, at vi er jo ikke tilfredse med implementeringen af memorandum of understanding af 13. maj 2009, vi er altså tilfredse med den, så må de jo komme frem skriftligt og sige, at de ikke er tilfredse. Og vi fremhæver det gode samarbejde, der er mellem de kompetente myndigheder i Danmark og Irak i forbindelse med implementeringen af aftalen. Og så siger vi bl.a., at vi er klar til at fortsætte den tætte og frugtbare dialog med de irakiske myndigheder for at sikre den bedst mulige modtagelse/reintegration af de tilbagesendte.

Så, det er jo, for at der ikke skal være nogen misforståelser omkring den aftale, at ambassadøren er gået op med den i går.

Karen Jespersen: Ja tak. Så er der en tredje runde. Og det er først Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Jeg vil da starte med at slå fast, at jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at der ikke var en aftale. Jeg har netop gjort mig umage med at skelne mellem det – om der er en aftale eller ej, og hvad det så er for en aftale, vi har. Og jeg sagde, der er jo ikke nogen tvivl om, der er en aftale, jeg kan se papiret, og den bliver effektueret, så det er jeg ikke i tvivl om.

Dét, jeg spurgte til, det er, hvad det så er for en aftale, der er. Fordi jeg synes, det er dét, der bliver interessant med de komplikationer, der har været. Så derfor vil jeg gerne spørge én gang til – mener integrationsministeren, at de henvendelser, der er kommet fra Irak, de udtalelser, der er kommet, kunne tyde på, at der er en uenighed omkring, hvad det er for en aftale, man har – dvs. er man nødt til at undersøge engang om ... nej, jeg mener ikke, det er det, der er blevet svaret på. Det var den ene ting.

Den anden ting det er så med henblik på, om forholdene omkring indgåelsen af aftalen. Jeg vil gerne spørge, om man har konsulteret FN – altså UNHCR – omkring forholdene i Irak i forbindelse med indgåelsen af aftalen for at få en faglig vurdering på forholdene i Irak i forbindelse med indgåelsen af aftalen.

Og for det tredje, så vil jeg gerne hen til det bilag, vi så har fået. Jeg sidder her med det bilag, vi har fået som udvalgsmedlemmer den 14. maj 2009, som er den aftale, der blev indgået. Den rummer til og med side 5 – til og med paragraf 18 og plads til underskrifter. Og det bilag, vi har fået i dag, kan jeg så sige, er en besvarelse af spørgsmål 272, hvor der er blevet bedt om at fremlægge den originale aftale, og den er så blevet fremlagt til og med side 6 eller 7, hvor der er det her bilag med omkring, så jeg vil gerne spørge ministeren, om integrationsministeren mener, at det er i orden, at vi får ét bilag den 14. maj, og et andet bilag, hvor der står mere end dét, vi oprindeligt fik i september måned, når der bliver spurgt igen.

Karen Jespersen: Line Barfod.

Line Barfod: Først, så vil jeg gerne høre udenrigsministeren i forlængelse af den redegørelse, vi nu fik for mødet mellem vicepræsidenten og den danske ambassadør, om det er korrekt, som det der er blevet fremført i den danske presse, at vicepræsidenten opfordrede Danmark til at stoppe med at tvangsudsende irakere til Irak. Det er jo nok så væsentligt, om der kom en sådan opfordring fra vicepræsidenten, det er jo noget andet end dét, vi har kunnet høre på udenrigsministeren, så det vil jeg meget gerne have oplyst.

Og så i forlængelse af det, som Meta senest spurgte til, og som vi nu har spurgt til adskillige gange omkring det her tillæg, som vi først har fået i eftermiddag. Der kunne det altså være rart, hvis ministeren – gerne begge ministre – kunne svare på, hvorfor man indgår en aftale med Irak den 13. maj, hvor det fremgår af aftalen, at man vil fortsætte det program, man har med at yde hjælp til irakere, der rejser frivilligt tilbage, og det er beskrevet, hvad den type hjælp går ud på – både at man har mulighed for at få noget uddannelse, man har mulighed for at få hjælp til at starte selvstændig virksomhed osv. Dagen efter, at den aftale er indgået, den 14. maj, meddeler regeringen, at man stopper det her program. Det hænger jo ikke rigtig sammen i forhold til dét, man har forpligtet sig til over for den irakiske regering, og derfor ville det være rart at få en forklaring fra enten den ene eller den anden eller begge ministre på, hvordan i alverden, man kan opføre sig på den måde.

Og så det tredje er spørgsmålet om, hvad sker der med de mennesker, som Danmark tvangsudsender. Ministeren siger, at når først at dansk politi har afleveret dem i lufthavnen, så har den danske regering ikke rigtig længere noget ansvar. Og hvis et torturoffer bliver sat i fængsel igen – i strid med hvad der gælder iht. Torturkonventionen, så er det ikke længere den danske regerings ansvar, sådan forstod jeg integrationsministeren. Jeg vil bare høre, om ministeren ikke er enig i, at i andre sammenhænge, der kan den danske regering godt finde ud af at sikre sig en række garantier fra et land, før man sender et menneske dertil, om, hvad der ikke må ske med det menneske. Og om ministeren ikke mener, at det også ville være muligt, hvis man var interesseret i, at de her mennesker bliver behandlet ordentligt, og at vi overholder vores forpligtelser, at man så fx sikrer, at et torturoffer ikke bliver fængslet. Og man kunne jo starte med ikke at udsende et torturoffer til et land, hvor man risikerer fængsel. Men selv hvis man beslutter, man gør det, så ville der faktisk være nogle muligheder for at sikre sig, at de torturofre så bliver behandlet på en ordentlig måde.

Karen Jespersen: Marianne Jelved.

Marianne Jelved: Ja tak. Ja, jeg må konstatere, at der ikke er nogle af ministrene, der vil svare på, hvorfor offentligheden og Folketinget er foreholdt en del af den aftale, som er indgået den 13. maj. Det er bemærkelsesværdigt.

Så har jeg et nyt spørgsmål, som jeg heller ikke venter at få svar på, fordi jeg synes ikke rigtig, der gives nogen som helst svar på de spørgsmål, der stilles, men et af samrådsspørgsmålene hedder: Vil ministeren redegøre for, hvilke sikkerhedsgarantier den irakiske regering har givet i forbindelse med modtagelsen af de hjemsendte irakere.

Og når jeg synes, det er interessant at få et svar på dét, så er det, fordi der har siddet en temmelig stor gruppe afviste irakiske asylansøgere i danske lejre igennem rigtig mange år. Og det har de gjort – ikke fordi regeringen synes, det var en god ide, men fordi regeringen ikke har været i stand til at sende dem hjem. Regeringen har ikke været i stand til at sende dem hjem bl.a., fordi forholdene i Irak har været af den karakter, som de var. Derfor spørger jeg, hvad er det, der er forskelligt fra før den 13. maj og til nu med sikkerhedssituationen i Irak. Hvilke garantier har regeringen fået på, at tingene er sikre for de, der bliver sendt tilbage.

Karen Jespersen: Henrik Dam.

Henrik Dam: To korte spørgsmål. Det første, det er, hvis de tillæg, som vi nu har fået via et bilag fra Udenrigsudvalget og Integrationsudvalget i dag, hvis oppositionen har læst den rigtig, og det er rigtigt, som vi har tolket det, at man i aftalen har forpligtet sig til fortsat at yde økonomisk bistand til de, der bliver sendt hjem frivilligt, hvis det er en korrekt fortolkning, vi har, så vil jeg bare spørge principielt – er regeringen så indstillet på, at man vil leve op til den aftale, som der er indgået, og som vi fortolker den i dag, hvis regeringen også kommer til samme konklusion.

Det andet, det er sådan set bare en bekræftelse som det, som integrationsministeren svarede før – er det rigtig forstået på det svar, integrationsministeren kom med, at Danmark ikke har nogen forpligtelser, når man sender hjem til internationale konventioner – bl.a. om tortur bliver overholdt – til det land, man sender hjem til. Er det rigtig forstået, at det var sådan, svaret skulle forstås.

Karen Jespersen: Karen Klint.

Karen Klint: Tak. Det er lidt i forlængelse af det ... fordi vi har alle sammen tilkendegivet, selvfølgelig skal afviste hjem. Så vi taler jo om måden, man kommer hjem på. Det bilag, vi har fået i dag kl. 14.54 – jeg læser det også sådan, at det er en uddybning – altså tillægget er en uddybning af paragraf 2 i den oprindelige – altså i hovedaftalen. Og i den uddybning, der står der – det handler om frivillig hjemvendelse – voluntary return – står der. Og derfor er det så, at man siger, hvordan er

det så, man kan fortsætte med at sende folk frivilligt hjem. Det kan man med nogle uddannelsesprogrammer, og det kan man med anden form for støtte, og så er det så dét, man repeterer op her.

Så mit spørgsmål går også på, at hvorfor har vi ikke fået de sidste fire sider før – for vi har fået fem sider før, og nu kan vi så se her kl. 14.54, at der ligger fire engelske sider mere. Og det havde været rart, hvis vi havde haft dem på dansk, så behøvede vi ikke at diskutere, hvordan vi sidder med vores hjemmeengelsk og forstår det, der nu er udsendt. Så hvor hurtigt kan vi få det på dansk, og hvor hurtigt kan vi få en særlig drøftelse af tillægget?

Karen Jespersen: Ja, så er der ikke flere på talerlisten.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja, når man har fået det på engelsk, så er det, fordi man har bedt om det på engelsk. Man har bedt om det originale, og så får man det på engelsk. Hvis man vil have det på dansk, kan man læse det i Lovtidende, og det sidder jeg med her, og det kan man jo, hvis man ikke selv kan slå det op, så sender vi det da meget gerne over, hvad der står i Lovtidende på dansk. Men det er jo dét, jeg har understreget, det har stået der i lang tid.

Og så til Henrik Dam Kristensen: Ja, det er forkert forstået, at vi har lovet penge. Det er helt forkert.

Marianne Jelved, der siger, at vi har foreholdt, jeg går ud fra, at Marianne Jelved som gammel skolelærer, mener forholdt. Men vi har altså ikke forholdt noget som helst. Det har stået i Lovtidende.

Og så bliver der spurgt om, hvad det er, der er nyt. Altså, jeg må sige, spørgsmålet er fuldstændig ude i hampen. Vi har ikke sendt hjem, fordi vi ikke har kunnet sende hjem. Fordi Irak ikke har overholdt sine folkeretlige forpligtelser. Vi sender hjem, fordi vi har fået en aftale. Det er dét, det hele drejer sig om. Og det kan der ikke siges mere om – andet end at gentage det igen og igen og igen, som jeg har gjort i det sidste 1½ år.

Line Barfod spørger også om det med tillægget – jamen altså, det korte og det lange er, at det tillæg – eller hvad man skal kalde det – det er et bilag om den praktiske fremgangsmåde – om aftalen. Og havde man bedt om det med det samme, så kunne man have fået det. Og det blev også sendt til Lovtidende hurtigt efter, vi fik aftalen – og er optrykt i Lovtidende for længst.

Så bliver der spurgt om tortur. Jeg forstår ikke spørgsmålet. Jeg sagde, at flygtningebegrebet henholder sig til Flygtningekonventionen, Torturkonventionen og andre konventioner – sådan er det.

Så bliver der spurgt, om vi har spurgt UNHCR inden, vi sender ud – nej, det har vi ikke. Dem vi sender ud, de har fået en afgørelse – de fleste i Flygtningenævnet om, at de ikke har behov for beskyttelse i Danmark, at de ikke kan komme ind under de danske asylregler. Og derfor er der

selvfølgelig ikke noget at spørge andre om. Det er de danske myndigheder, der afgør de enkelte sager, sådan som loven er fastsat af det Danske Folketing.

Når man bliver ved med, at man synes, man ikke får svar. Så er det måske, fordi man lever i et andet univers og bliver ved med at tale om komplikationer, der ikke er der.

Vi har en aftale, og den fungerer, og de pågældende bliver sendt hjem, og de bliver modtaget i lufthavnen – i Bagdad, eller hvor de bliver sendt hen, og sådan er dét.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Ja, der var et enkelt spørgsmål til mig, for nu har Birthe jo svaret på det med FN, men selvfølgelig er aftalen ikke konsulteret med FN, fordi det er jo et forhold mellem Danmark og Irak. Og da Sverige har fået en aftale, og vi har været i gang siden 2004, siger jeg til Zebari, nu må vi altså have en dansk aftale også. Det er uforståeligt i Danmark, at vi ikke har en aftale, når Sverige har en aftale. Og det betyder så, vi går ind i slutfasen, og så Integrationsministeriet forhandler den færdig.

Det er rigtigt, at vicepræsidenten opfordrer til ikke tvangsmæssig udsendelse. Og det er jo derfor, vi præcist gik op med den note verbale i går, således man er klar over, hvad det er for en aftale, vi har. Og der er det jo, som jeg citerede – vi er tilfredse med implementeringen af ... memorandum of understanding af 13. maj 2009. Så må de komme tilbage, da vi jo her siger, det er dén, der gælder, så må de jo komme tilbage officielt og meddele, de ønsker den ophævet. Man kan jo ikke bare ... en samtale, der også drejer sig om mange andre ting ... bl.a. sige, så ønsker vi i øvrigt også, at det ikke kommer tvangsmæssigt tilbage. Det er en aftale, der er lavet 13. maj 2009, og det er dét, vi præciserer i går, således der ikke er nogen misforståelser mellem os, det synes jeg er meget fair. Der er ikke kommet nogen henvendelser om at få ophævet aftalen. Og så længe den ikke ønskes ophævet, så gælder den.

Karen Jespersen: Ja, så tager vi fat på 4. runde i den blok her. Jeg vil foreslå, at vi stræber efter, at det bliver sidste runde – og jeg har Line Barfod, Meta Fuglsang og Karen Klint på listen. Og det er jo så først Line Barfod.

Line Barfod: Først vil jeg bare sige til integrationsministeren, at det er muligt, at integrationsministeren ikke mener, at der er nogen komplikationer. De mennesker, der er blevet sendt ud af Danmark, jeg tror i den grad, de oplever komplikationer – bl.a. de torturofre, der er blevet sendt ud, og som så bliver fængslet, oplever komplikationer. Og det kan godt være, det ikke er væsentligt i ministerens univers, men det er det altså for de mennesker, som det går ud over, derfor er det relevant for nogle af os i hvert fald at blive ved med at spørge til, fordi vi faktisk mener, at man skal leve op til de forpligtelser, vi har, fordi vi også mener, det er menneskeligt

vigtigt, at torturofre bliver behandlet på en ordentlig måde. Og der var engang, hvor Danmark gik forrest i forhold til at hjælpe torturofre.

I forhold til tillægget. Det er muligt, at ministeren mener, at regeringen ikke længere behøver at orientere Folketinget ordentligt. At Folketinget bare skal sørge for selv at følge med i Lovtidende, at man ikke længere skal kunne stole på, hvad der kommer af orientering fra regeringen. Det må regeringen jo så meddele Folketinget officielt. Det indgår ikke i den måde, vi hidtil har haft samarbejde mellem regeringen og Folketinget på.

Der har været tidligere oversendt et eksemplar af den aftale, der er indgået. Når man beder om en aftale, så går man normalt ud fra, at man får hele aftalen. Hvis regeringen ønsker at ændre på det, så man ikke fremover kan regne med, at regeringen oversender hele en aftale, når man beder om den. Så er det også noget nyt, som regeringen så officielt må opsigte den del af samarbejde med Folketinget, som vi hidtil har haft. Vi har bedt om at få hele aftalen, vi har kun fået en del af den, og det er nyt, at vi nu har fået et tillæg. Det er ikke normalt, at vi skal gå i Lovtidende for at læse det, som vi ellers har spurgt regeringen til. Det fremgår af det tillæg, vi har fået, at regeringen, altså den danske regering, forpligter sig til at fortsætte det program, som man altså havde, for at hjælpe irakere, der rejste frivilligt tilbage. Det var i kraft det program den 13. maj, da man underskrev aftalen. Og det kunne være, udenrigsministeren kunne sige lidt om, hvad Danmark normalt gør for at leve op til de aftaler, man indgår. Det er jo den danske ambassadør, der har skrevet under på den danske regerings vegne. Og derfor kunne det være rart, om udenrigsministeren kunne sige, at den danske regering, da ambassadøren underskrev aftalen den 13. maj, havde en intention om at leve op til aftalen, som man altså den 14. maj går stik imod ved, at man meddeler, at man fjerner det program, som man den 13. maj i aftalen med den irakiske regering har lovet at fortsætte.

Karen Jespersen: Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Jeg tror, vi oplever, at vi her er lidt uenige om, hvornår man har fået et svar. Det er selvfølgelig beklageligt.

Der bliver talt om, at Irak har folkeretlige forpligtelser over for Danmark i forhold til at tage deres egne statsborgere tilbage. Jeg vil gerne spørge begge ministre, hvilke folkeretlige forpligtelser mener ministrene, at Danmark har i forbindelse med at udsende afviste asylansøgere til deres hjemland.

Omkring spørgsmålet om at sikre, at de kommer tilbage til et sikkert miljø, der oplever jeg faktisk ikke, at jeg har fået et svar. Det er muligt, ministrene mener, at de har svaret, men jeg oplever ikke deres svar. Så jeg må konkludere, at når det kommer til at sikre, at der er et sikkert miljø til de afviste asylansøgere, så er svaret, at det har man ikke sikret sig, og det har man heller ikke tænkt sig at sikre sig. Og det må jeg jo – hvis jeg ikke får en anden forklaring, så må jeg lægge til grund, at det er dér, vi er med hensyn til regeringens indsats her.

Så endelig omkring det her tillæg. Så har jo det her tillæg, som er dateret den 14. maj, og jeg husker det som, det er muligt, at integrationsministeren også oplever det, vi har faktisk fået brev til Folketingets Integrationsudvalg den 14. maj med dels den aftale, der er blevet indgået og dels meddelelsen dateret samme dag den 14. maj, om at tilbuddet om økonomisk støtte, opkvalificering til afviste irakiske asylansøgere ophører. Så jeg opfatter faktisk det her som ministerens ... på ministerens initiativ, at denne her orientering er sendt ud til udvalgets medlemmer, for det er jo på et tidspunkt, hvor vi faktisk ikke har nået at drøfte det endnu i udvalget. Så jeg opfatter det her som ministerens egenhændige udsendelse af en orientering til integrationsudvalget. Og det, synes jeg, gør det faktisk meget interessant, at man her ikke sender hele aftalen, fordi dvs. det her er sådan set ikke noget, vi har spurgt om. Som jeg husker det, så er det ministeren selv, der udsender denne her orientering. Så jeg vil gerne spørge, om ministeren kan bekræfte, at ministeren selv har orienteret udvalget, og at det ministeren har valgt at orientere udvalget om, det er de første fem sider af aftalen og ikke de andre.

Karen Jespersen: Karen Klint.

Karen Klint: Tak. Jamen, det handler også om tillægget til aftalerne mellem den frivillige hjemsendelse, og mit spørgsmål, det går lidt i forlængelse også af det, som især Line Barfod var inde på, om det virkelig er forventeligt af regeringen, at det enkelte folketingsmedlem dagligt læser Lovtidende. Så er det i hvert fald en ny instruktion, vi skal til at give nyvalgte folketingsmedlemmer, den hørte ikke med, da jeg blev valgt for 11 år siden. Så jeg vil spørge meget direkte, om det er godt ministeransvar kun at sende fem sider, når der reelt er ni sider i en aftale.

Karen Jespersen: Ja, og så skulle det være sidste ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Man kan altid diskutere, hvor meget man skal sende over. Jeg kan forstå, nu er man sur over, at jeg har sendt over, at vi har stoppet den økonomiske ordning, nu er det galt. Men det gjorde vi altså, fordi vi synes, det var rigtigt, at underrette udvalget. Havde man med det samme sagt, at man synes, der mangler noget i aftalen, man vidste, der var det bilag, så havde vi selvfølgelig sendt det. Jeg synes ikke, det var specielt vigtigt, det var en fremgangsmåde, det var selve aftalen, jeg var optaget af. Men hvis man synes, det var forkert, så sender jeg da gerne noget mere en anden gang. Jeg mener ikke, det er det store problem, ud over at oppositionen jo selvfølgelig skal varetage den slags interesser, men så er det bare mærkeligt, at man er sur over, at man har fået aftalen ... eller at man har fået bilaget om, at vi har stoppet den økonomiske ordning. Det forstår jeg ikke. Jeg kan selvfølgelig oplyse, at de partier, vi har indgået den aftale med, har vi selvfølgelig drøftet sagen med inden, det er klart. Vi har talt med ordførerne

Fra V, K og Dansk Folkeparti, inden vi ophævede den, det siger sig selv. Men det er selvfølgelig ikke noget, vi skal begynde at spørge Folketinget om, når de tidligere har villet være med i aftalen.

Udenrigsministeren Per Stig Møller: Line spørger, jeg kan som jeg forstod, jeg kan have misforstået det, om Udenrigsministeriet bekræfter aftalen, men det er jo præcis, hvad vi gjorde ved, at vores ambassadør gik op i går og sagde det, jeg nu har jeg citeret flere gange, men jeg kan citere yderligere – at vi også der minder om, at vi har sendt 35 iraqi nationals tilbage i overensstemmelse med aftalen, så vi har jo ikke skjult noget som helst i forhold til den aftale, vi har tværtimod bekræftet og sagt, hvad den har ført til. Og det er derfor, for at der ikke skulle være en misforståelse – nogen misforståelser mellem os, efter vicepremierministerens ... præsidentens udtalelser, at vi præcis går op med den. Og så må de jo så opsige den, hvis de synes, den er fortolket og brugt forkert. Det er jo med folkeretten, den er meget enkelt. Ethvert land har pligt til at tage sin borger tilbage – den anden vej rundt.

Karen Jespersen: Der er to korte spørgsmål fra Marianne Jelved og Line Barfod. Marianne først.

Marianne Jelved: Altså nu beder jeg virkelig meget integrationsministeren om at prøve at svare helt præcist. Det annekset, der er til den aftale, og som vi sidder og først ser, eksisterer nu – hvad indeholder det annekset? Hvad er det for et tillæg, hvad er indholdet i det? Vil ministeren ikke prøve at forklare det. For vi taler jo fuldstændig forbi hinanden. Ministeren siger, at regeringen har sendt over til udvalget, at regeringen nu har besluttet med sin samarbejdspartner – Dansk Folkeparti – ikke længere at stille forskellige ydelser til rådighed for afviste irakiske asylansøgere, der frivilligt rejser tilbage til Irak. Det er den besked, vi får. Er det dét, der står i det annekset?

Karen Jespersen: Line Barfod.

Line Barfod: Men jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til udenrigsministeren. Det var meget kort, om ministeren kan oplyse om, da den danske ambassadør på Danmarks vegne den 13. maj i år underskriver denne aftale inkl. tillægget eller annekset, hvoraf det fremgår, at Danmark vil fortsætte den hjælp, der på det tidspunkt blev ydet til irakere, der rejste frivilligt tilbage. Havde den danske regering da den 13. maj, da ambassadøren skriver under på, at det forpligter Danmark sig til, en intention om at fortsætte med at yde den hjælp, som man dermed forpligter sig til at yde? Eller havde regeringen allerede på det tidspunkt besluttet, at man ville ophæve hjælpen, sådan som man gjorde den 14. maj?

Karen Jespersen: Og så er Karsten Lauritzen lige kommet til.

Karsten Lauritzen: Ja og tak for det. Ja – modsat de tidligere spørgere – den samlede opposition, så synes jeg faktisk, det er godt, vi har fået en hjemsendelsesaftale. Og jeg synes, vi skal beholde den, ikke. Men det, jeg godt ville spørge om, det var en bemærkning ... det jeg ville spørge om, er der ikke stadigvæk forskel på, om man rejser tvangsmæssigt hjem, eller man rejser frivilligt hjem. Er det ikke korrekt – kan integrationsministeren ikke bekræfte det, at man har nogle ekstra fordele, hvis man rejser frivilligt hjem. Det kan fx være, at man er med til at bestemme, hvor man bliver hjemsendt til, og en række andre ting. Er det ikke korrekt, at der er betydelige fordele, hvis man rejser frivilligt hjem, end at man tvangsmæssigt udsendes. Tak.

Karen Jespersen: Ja. Jeg skal lige se, om der er mere, jeg kan ikke se, om Meta har markeret.

Line Barfod: Meta markerer altid.

Meta Fuglsang: Jamen, det er spørgsmålet omkring betydningen af det bilag, der er kommet her. Den aftale, der ligger, som har læst, og jeg forstår det også, når det er på engelsk, den indebærer, at parterne tilstræber, at udsendelse sker frivilligt. Og det tror jeg, vi er enige om, at det er dét, der er aftalens grundlag, at det så vidt muligt skal ske frivilligt, men der er mulighed for at udsende tvangsmæssigt, hvis det andet ikke kan lade sig gøre. Det tror jeg, vi er enige om. Jeg tror også, at vi er enige om, at den ordning, der var omkring økonomi, altså at man kunne få et økonomisk tilskud, hvis man rejser frivilligt, at det gjorde man for at motivere til en frivillig hjemsendelse. Man gjorde det for at motivere de afviste asylansøgere til selv at rejse ved, at man bidrog med noget økonomi, nogle muligheder for at kunne integreres igen, der hvor man kom hen. Så derfor er mit synspunkt, at det er jo en temmelig vigtig aftale, man har lavet, og temmelig vigtigt bilag, at man så bliver ved med det her, eller man fjerner hjælpen.

Er de to ministre enige med mig i, at når man fjerner denne her økonomiske motivation for at rejse frivilligt, så betyder det, at der nok er færre, der føler sig motiverede til at rejse frivilligt, og at det faktisk er i modstrid med intentionerne i den aftale, vi lige har indgået dagen før.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nej, jeg er fuld-fuldkommen uenig. Den aftale blev indgået, inden jeg blev minister, fordi man ville forsøge at få de afviste til frivilligt at vende hjem. Man vidste, at man netop var i den situation, at man ikke kunne tvangshjemsende. Derfor ville man prøve, om man ad frivillighedens vej ved opkvalificering – med økonomiske ordninger – kunne få dem til at rejse hjem. I det øjeblik, der blev indgået en aftale, kan man selvfølgelig ikke mere

frivillig rejse hjem. Nu bliver man tvangshjemsendt. Man har haft den ordning i årevis, og har ikke ønsket at modtage den. Der er meget få, der har modtaget den. Og det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre mere. Og der er ikke lovet noget om – som helst – over for Irak, at den ordning, den skulle fortsætte. Der er stadigvæk muligheder for repatriering af personer med opholdstilladelse. Der er stadigvæk tale om, at man forsøger at få personer til at lade være med at gemme sig og rejse hjem efter en aftale med politiet, som Karsten Lauritzen siger, det giver nogle fordele, at man kan få en aftale om alt det ”pik og pak”, det viser sig jo, at afviste asylsøgere jo har samlet flere kubikmeter – fjernsyn, computer, møbler osv., som også skal med hjem, og det siger jo sig selv, at hvis man skal frihedsberøves, så får man ikke de ting med hjem eller eftersendt. Det bliver meget vanskeligt at indgå nogle aftaler, og derfor har politiet på alle måder – ja selv Udlændingesservice – alle har opfordret til, at de nu prøver at gå til politiet og få en aftale. Og vil de ikke det, jamen så sker der det, som der altså er sket, at så bliver de afhentet i nattens mulm og mørke uden andet, end det de står og går i. Men jeg må altså afvise, at der er lovet Irak noget som helst om, at en frivillig ordning kan fortsætte, når der nu kun er den tvangsmæssige mulighed for tilbagesendelse. Fordi det er jo personer, der har været i afvist situation, som har haft pligt til at rejse hjem i årevis, som har nægtet at rejse hjem i årevis.

Og med hensyn til bilaget. Altså vi har sendt aftalen over, og vi har ikke sendt bilaget om den praktiske gennemførelse. Jeg skønnede ikke på det tidspunkt, at det var så særligt relevant, det har jeg noteret mig, at det synes udvalget, det var.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Ja, det er Line, jeg lige skal svare. Altså det foregår på den måde Line, at vi har ambassadører ude i Verden, for at vi ikke skal sende så mange embedsmænd ud i Verden hver gang, der skal laves noget. Så ambassadøren skriver altså under efter en fuldmagt fra mig, som jeg skriver under herhjemme, så sendes den frem, og den skal han fremlægge, når han skriver under, så skriver han under på den danske stats vegne ... og der skriver han så, om det er en fiskeriaftale eller en integrations- ... reintegrationsaftale, eller om det er en fodboldaftale, eller hvad det måtte være for en aftale – hvis ministeren ikke selv rejser derned, så skriver han under på vegne, og jeg skriver så under på Integrationsministeriets vegne ... efter bemyndigelse fra mig.

Karen Jespersen: Meta Fuglsang og Line Barfod har bedt om en lille bemærkning. Meta.

Meta Fuglsang: Jamen, jeg noterer, at integrationsministeren siger, når aftalen er der, kan man ikke længere rejse frivilligt hjem. Så vil jeg gerne spørge, hvordan man så fortolker ... hvordan man bruger udtrykket frivillig i aftalen. For der står jo i aftalen, at det ... at det er baseret på, at man i så vidt muligt omfang som muligt, vil basere det her på frivillig hjemsendelse. Og der står i det ekstra bilag, som vi nu først har fået i dag, der står, at i overensstemmelse med paragraf 2 i denne aftale, som er den første her, der er Danmark og Irak enige om, at man vil fremme muligheden for en frivillig tilbagerejse mest muligt. Så hvad er så frivillig i aftalen, hvis det ikke er frivillig i den forstand, vi har brugt det før?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, det er jo ...

Karen Jespersen: ... vi skal lige, Line Barfod har også lige bedt om en kort bemærkning.

Line Barfod: Ja tak til udenrigsministeren for gennemgang af, hvordan man rent faktisk underskriver aftaler, det var jeg godt klar over. Men det kan godt være, det er mig, der ikke har hørt ordentlig efter. Jeg har bare altid troet, at når Danmark underskrev aftaler, ikke – enten det er en minister eller en ambassadør, der skriver under for den danske regering og den danske stats vegne, at så har man en intention om at overholde den aftale, man skriver under på. Og derfor er mit konkrete spørgsmål igen – da den danske ambassadør den 13. maj – efter fuldmagt fra udenrigsministeren – skriver under på denne aftale på vegne af integrationsministeren, har den danske regering så en intention om at overholde den aftale, man indgår?

Karen Jespersen: Og så tror jeg, det er sidste omgang. Henrik kommer lige med på vognen.

Henrik Dam: Jo, men jeg vil bare lige spørge udenrigsministeren, sådan en aftale, som der er lavet nu her, har en anneks til en aftale ikke lige så stor gyldighed som selve aftalen?

Karen Jespersen: Ja ...

Udenrigsminister Per Stig Møller: ... men altså det en folkeret, du spørger om en hel masse tekniske ting, det kan du få et skriftligt svar på.

Karen Jespersen: Ja, integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, men der indgås en aftale med nogle principper, og så er der et bilag, som det kaldes, hvor der er den praktiske gennemførelse. Det svarer jo til, hvis vi indgår en aftale om et eller andet i straffeloven, og bandekriminalitet – og skal man så også have retsplejeloven sendt med hver gang, som er den praktiske gennemførelse af, hvordan processen foregår. Det er et mere processuelt papir.

Men når der bliver spurgt om det med det frivillige, så må jeg sige, der er stadigvæk personer, der rejser frivilligt hjem. Det er jo sådan, at når man har fået et afslag af Udlændingesservice, kan man påklage til Flygtningenævnet, så får man en udrejsefrist, så er der faktisk stadigvæk borgere, som rejser hjem, når de får besked på at rejse hjem. Men når man i årevis har nægtet at efterkomme myndighedernes henstillinger og oven i købet har haft en særlig økonomisk ordening, så siger det jo sig selv, at når der først kommer andre forudsætninger, som er fuldstændig bristede i forhold til, da aftalen blev indgået, fordi det netop var, fordi man ikke havde nogen sanktionsmuligheder – andet end med gode ord og betaling, jamen så er den forudsætning bristet, når man i årevis har sagt nej og nu får en tvangsmæssig aftale om de afviste. Men der er jo stadigvæk ud i fremtiden afviste asylsøgere, som retter sig efter de udrejsefrister, de får, og begynder at forberede en hjemrejse.

Karen Jespersen: Ja, det var første runde. Og så forestiller jeg mig, at vi går videre til anden runde, som handler om sikkerhedssituationen i Irak og spørgsmål om, om der er givet nogen former for garantier. Der er også tre spørgsmål, og jeg ved ikke, om de to spørgere – Meta Fuglsang og Line Barfod vil begrunde ... vil Meta.

2. Spørgsmål vedr. sikkerhedssituationen i Irak og garantier.

Meta Fuglsang: Jamen, det kan også gøres ganske kort. Altså grunden til, at det her spørgsmål er interessant er jo, at sikkerhedssituationen i Irak jo ikke er speciel god og ikke har været speciel god. Det der ... ud over den almindelige viden om Irak, så ved vi jo, at UNHCR har en holdning til, hvor sikkert det er at sende nogen tilbage til Irak. Og der går de ind i de forskellige områder af Irak for at se, hvor er man mere eller mindre sikker henne. UNHCR har jo henvendt sig til Danmark efter indgåelsen af den her aftale med deres opfattelse af eller kommentarer til, hvordan situationen er i de forskellige områder. Og vi må konstatere, at det, som den danske regering har valgt at gøre, nemlig at sende tilbage til Irak generelt, ikke er i overensstemmelse med de anbefalinger, som UNHCR giver, hvor de netop gør meget ud af at sondre mellem sikkerhedssituationen i de forskellige områder af Irak. Så derfor er det jo interessant at få en vurdering af sikkerhedssituationen set med regeringens øjne. Kommentarer på forskellen på regeringens vurderinger og UNHCR's vurderinger, og om – hvad er det så for en viden regeringen har, som åbenbart er mere betydningsfuld end den anbefaling, som UNHCR er kommet med. Det er dét, som vi meget gerne vil have nogle gode svar på. Ikke mindst i lyset af spørgsmålet om de sikkerhedsgarantier, som måtte være givet eller ikke være givet til dem, der bliver sendt tilbage. Man kan godt se af UNHCR's materiale, bl.a. det brev, som er fremsendt her til Integrationsudvalgets bilag 159, at der er forskellige former eller forskellige behov for sikkerhed i de forskellige områder, og det forventer jeg jo, at man har taget bestik af i hjemsendelserne, sådan

så man foretager en vurdering, der er relevant for de flygtninge eller asylansøgere i relation til dér, hvor de kommer fra.

Karen Jespersen: Line Barfod.

Line Barfod: Bare som supplement, så har vi jo fået oplyst, at august måned i år var den blodigste måned i Irak i 13 måneder, og at sikkerhedssituationen i Irak er alvorlig forværret, og derfor er det jo væsentligt at høre, om det har nogen indflydelse på regeringens stillingtagen i de her sager omkring, hvorvidt man vil blive ved med at sende mennesker ud.

Den danske regering har jo i en række andre sager løbende kritiseret andre lande i Verden for ikke at følge FN's anbefalinger. Det er jo noget som, når man er ude i Verden lægger stor vægt på, at hvis vi skal opbygge et demokrati i Verden, så er det vigtigt, at man følger anbefalinger fra FN.

I denne her sag er det jo den danske regering, der ikke følger anbefalingerne fra FN, og derfor vil jeg gerne høre, om den danske regering har overvejet, at man skulle begynde at have den samme politik hjemme, som man anbefaler andre lande, når man er ude – nemlig at følge FN's anbefalinger, altså i det konkrete tilfælde følge anbefalingerne fra UNHCR, som er den FN-organisation, der er sat til at sikre, at landene overholder de konventioner, som man har indgået på flygtningeområdet.

Karen Jespersen: Ja, værsgo – så er der mulighed for besvarelse. Ja – udenrigsministeren.

Udenrigsminister Per Stig Møller: ... om sikkerhedssituationen – skal jeg tage, der har Irak jo i modsætning til det Line siger ... gennemgå en positiv udvikling. Nu nævnte du altså august, men du kunne også nævne maj måned, det var den fredeligste måneden siden 2003. Og så har der været voldelige anslag, navnlig i Bagdad, sådan som du nævner. Men i vurderingen af sikkerhedssituationen i Irak henholder regeringen sig bl.a. til analyser foretaget af kompetente nationale instanser, herunder Forsvarets Efterretningstjeneste.

Udenrigsministeriet udarbejder ikke selvstændige sikkerhedsanalyser af situationen i Irak, så skulle vi have langt flere medarbejdere, det har vi ikke. I FE's årligt publicerede offentlige tilgængelige publikation – efterretningsmæssig risikovurdering af 22. august 2009 ... fra august, den er fra 22. august 2009, der hedder det således: "Sikkerhedssituationen i Irak er betydeligt forbedret, efter de amerikanske militære styrker har været trukket væk fra de irakiske byer. Med udgangen af juni er 2009 er der imidlertid sket – og det er dét, du tænker på – en forøgelse af voldsniveauet, især omkring byen Mosul og i Bagdad. Det er sandsynligt, at voldsniveauet vil stige i en kortere periode, og derefter aftage, efterhånden som de irakiske sikkerhedsstyrkers kapacitet yderligere forbedres,"

citat slut fra FE. Og det er jo klart, at når amerikanerne har trukket sig væk, så kommer der den kamp igen mellem dem, og så kommer der styr på det igen – forventes det fra FE's side.

Hvad angår en general politisk situation kan jeg oplyse, at forsoningsprocessen går langsomt, og der fortsat er stor mistillid blandt Iraks forskellige befolkningsgrupper. Danmark arbejder for at fremme forsoningsprocessen i Irak. Det gør vi gennem vores politiske kontakter i Irak, gennem EU-samarbejdet og EU's politiske dialog med Irak og via vores tekniske bistand og humanitære indsats.

Og så er der jo også et spørgsmål om sekterisk vold, som vi lige så godt kan tage med det samme, der vil jeg sige, regeringen følger forholdene for det religiøse mindretal i Irak nøje. EU og Danmark drøfter løbende menneskerettigheder, herunder også forholdene for de etniske religiøse mindretal, men den irakiske regering understreger, at alle borgere bør have ligeværdig plads i det irakiske samfund.

Danmark arbejder for at fremme forsoningsprocessen i Irak, det gør vi gennem vores politiske kontakter i Irak, gennem EU-samarbejdet og EU's politiske dialog med Irak, og via vores genopbygningsbistand og den humanitære indsats.

Vi har på den danske ambassade rådgivere vedr. menneskerettigheder tilknyttet, som bl.a. arbejder med at forbedre forholdene for etnisk religiøse mindretal i Irak – gennem støtte og rådgivning til kapacitetsopbygning – relevante myndighedsinstitutioner inden for menneskerettighedsområdet.

I relation til anden halvdel af spørgsmålet om den danske regerings holdning i forhold til de afviste asylansøgere vil jeg naturligvis henvise til integrationsministeren.

Karen Jespersen: Ja, integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja, men jeg kan jo ganske kort supplere det med, altså hvad er det, der skal til for at få en opholdstilladelse, og der kan man jo sige, at en generel usikker situation i forskellige områder i et land, det er jo ikke dét, som Udlændingeloven giver asyl, det kræver som bekendt en hel individuel vurdering om den pågældende er individuelt forfulgt. Og dem, der er afviste asylsøgere herhjemme, jamen det er jo altså dem Flygtningenævnet efter loven er nået frem til, at de pågældende kan ikke få asyl i Danmark, og at de kan sendes hjem. Og der har man jo for at bruge det ord, der blev brugt, taget bestik af situationen, fordi man anvender en lang række oplysninger, herunder UNHCR's generelle bemærkninger i de enkelte sager, men den enkelte sag er en individuel vurdering, og det er ikke UNHCR, der er lovgiver i Danmark, det er det danske folketing.

Og så nævnedes udenrigsministeren specielt altså den udenrigspolitiske interesse og pres på, at religiøse mindretal får bedre forhold, og det er jo noget, vi kan mærke i vores ministerium, at de jo desværre ikke har, fordi der er blevet taget en del sager op, bare i den tid jeg har været minister, som netop er kristne i Irak, som får meget, meget dårlig behandling, og derfor har Flygtningenævnet

statueret, at de pågældende skulle have opholdstilladelse i Danmark, og de er i færd med at blive integrerede. Og sådan er det.

Derudover kan vi jo sige, at systemet er jo meget finmasket, fordi også under udsendelse, efter at de pågældende er blevet frihedsberøvet, har der været personer, hvor vi har måtte udsætte udsendelsesfristen af forskellige grunde, hvor der er opstået tvivl, så sådan hænger det sammen, men det er altså vigtigt at forstå, at Udlændingeloven, den siger altså ikke noget om, man kan få asyl, fordi der er usikkert i det pågældende land, så var der jo ikke ret mange befolkninger, som ikke var asylberettigede, og der lever da heldigvis også millioner og atter millioner – også i de usikre lande, og jeg skal da også understrege, at der er da ordentlig drøn på flyveren hjem i sommerferien til Irak, og der er også folk her fra Danmark, og vi ved mange fra Sverige, der vender frivilligt hjem.

Karen Jespersen: Ja tak. Og så er der åbent for spørgsmål. Og det er først Line Barfod.

Line Barfod: Tak – først til udenrigsministeren vil jeg gerne høre, for det første om ministeren mener, at Danmark generelt bør følge FN-anbefalinger, herunder bør følge generelt anbefalinger fra UNHCR.

Det andet spørgsmål til udenrigsministeren, det er, om Danmark har folkeretlige forpligtelser, dels i forhold til Flygtningekonventionen – dels i forhold til Torturkonvention – og dels i forhold til Børnekonvention, om Danmark har nogle folkeretlige forpligtelser i forhold til mennesker, der opholder sig i Danmark, og som bliver sendt ud af Danmark. Er det sådan, så Danmark bare kan sende folk ud, og så er man ligeglad med, hvad der sker med dem, når de er landet i et andet land. Eller har Danmark en forpligtelse, fordi de menneske har opholdt sig i Danmark, og det er Danmark, der har truffet beslutning om at tvangsudsende dem.

Så til integrationsministeren, der siger, at det ikke er UNHCR, der er lovgiver i Danmark. Det tror jeg ikke, der er nogen, der har påstået overhovedet. Og spørgsmålet her handler ikke om at ændre lovgivningen i Danmark. Det handler om at anvende lovgivningen. Det handler om at anvende den lovgivning, der er omkring humanitært ophold. Den lovgivning, der er omkring humanitært ophold, det er dén, der bliver spurgt til, og ministeren mener, det har betydning, at sikkerhedssituationen i Irak er forværret. Vi så i 2004, at regeringen dér besluttede, at afghanske flygtninge skulle have særlig mulighed for humanitært ophold, fordi der var en meget dårlig situation i flere af de områder, de ellers skulle være sendt ud til i Afghanistan. Vil det på samme måde kunne have betydning i forhold til afgørelsen om humanitært ophold for irakere, at sikkerhedssituationen i Irak er stærk forværret?

Karen Jespersen: Undskyld, Karen Klint.

Karen Klint: Tak for det. Det var i forlængelse af det integrationsministeren remser op, at der heldigvis stadigvæk er mennesker, som frivilligt rejser hjem til oprindelseslandet. Og det er jo glædeligt, at der er nogen, der gør det. Og så vil jeg så i forhold til debatten under punkt 1-samrådene spørge, om vi så stadigvæk giver noget støtte til de mennesker, som rejser frivilligt hjem.

Karen Jespersen: Henrik havde du markeret. Ja.

Henrik Dam: Men som det fremgik af svarene fra begge ministrene, så er der jo en meget forskellig situation i Irak. Det kan man også se, hvis man følger medierne, så det jeg vil spørge om, det er, at sidst jeg så det, der var der fem regioner, som jeg har forstået det, som UNHCR har haft problemer med og også giver nogle advarsler i forhold til. Og derfor er mit spørgsmål, er det rigtigt forstået, at når en afvist skal sendes hjem og er i udsendelsessituation, så er det Flygtningenævnets forpligtelse i forhold til god forvaltningsskik at kigge på den enkeltes situation – også hvis man skal tilbage til en af de fem regioner, indgår så evt. også ... indgår UNHCR og andre vurderinger så i den individuelle vurdering i forhold til de fem regioner?

Karen Jespersen: Søren Krarup.

Søren Krarup: Jeg vil godt stille et par elementære spørgsmål. For det første er jo altså FN blevet nævnt som en autoritet, der berettiger, at vi indretter vores politik efter det. Jeg vil lige spørge udenrigsministeren, er det ikke rigtigt, at flertallet af FN's medlemmer, det er i dag ikke demokratier, men en form for diktaturer – det er det ene.

Det andet taler man meget om sikkerhed, som noget, der absolut skal kræves, for at vi kan sende folk tilbage. Må man ikke sige, at den grad af sikkerhed, der her opstilles, den er jo ensbetydende med, at i virkeligheden skulle så hele den irakiske befolkning være kvalificeret til at få ophold i Danmark.

Karen Jespersen: Ja, der er ikke flere spørgere på listen lige nu, så ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg tror, jeg starter. Fordi vi har lidt svært ved at høre det der Line spurgte om – altså UNHCR's anbefalinger og det folkeretlige – altså jeg forstår ikke helt spørgsmålet, fordi altså UNHCR's anbefalinger, det må jo være, hvordan er tilstanden med

henblik på asylsøgere. Det er mit område, det har jeg svaret på et par gange, jeg gentager det gerne, at UNHCR's anbefalinger, som er af generelle arter i forskellige landeområder – forskellige regioner og i Irak fx, de indgår jo i Flygtningenævnets afgørelser som en del af mange kilder. Men som Søren Krarup siger, så har UNHCR ikke en autoritet i sig selv til at bestemme, hvad der skal ske med de enkelte sager, men det indgår som en del – ligesom så mange andre kilder.

Og så forstår jeg altså ikke helt det der med den folkeretlige forpligtelse, fordi det er jo sådan, at de konventioner, som blev nævnt jo, i meget høj grad indgår i dansk ret. Altså det er jo en del af det danske flygtningebegreb, at Flygtningekonventionen, Torturkonventionen ... dødsstraf ... og jeg kan ikke huske, om der er andre – indgår. Og en folkeretlig forpligtelse, jeg kan ikke se, hvor det er, det folkeretlige kommer ind, når vi taler om, hvad det er for en retstilstand, der skal være for nogle borgere, der opholder sig i Danmark, og hvor danske myndigheder skal tage stilling til, om de pågældende borgere kan være i Danmark eller ej. Jeg kan ikke forstå det, du må prøve at forklare mig det, fordi det er dansk ret, og der er det klart, at nogle af tingene – jeg vil ikke sige, de er afledt af folkeretten, fordi vi havde jo så nok gjort det til en del af dansk ret alligevel, men vi har jo omhyggeligt jo også skrevet de konventioner under, men jo også om ikke just inkorporeret dem, så har vi jo beskrevet det så tydeligt i paragraf 7 i Udlændingeloven, sådan er dét.

Så kommer vi jo tilbage til det humanitære, men jeg har ikke nogen tanke om overhovedet at begynde at indføre helt nye kriterier for humanitær opholdstilladelse, det ville være ny politik, og det er ikke den politik, der er regeringens, og den politik, der er aftalt med det parlamentariske flertal i Folketinget.

Og til Karen Klint – jo men altså repatriering for dem, der allerede har opholdstilladelse, det er dét, der er tale om i øjeblikket. Jeg vil ikke afvise – nu da vi har indstillet den form for repatriering, fordi der opstod en ny situation, da vi fik aftalen, at den ikke for fremtidige borgere kunne afløses af noget andet, det er noget, jeg har talt med Dansk Folkeparti om, men det er slet ikke noget, der endnu er på tegnebrættet, men det er da ikke en umulig tanke, hvis der var en situation til det.

Og så er det jo rigtigt, hvad Henrik Dam netop siger, at der er forskellige områder – sikkerheden er forskellig i Irak. Og om Flygtningenævnet skal kigge på det, jamen det er ikke dét, de skal kigge på, de skal kigge på, om den pågældende er personligt forfulgt. Og der er det så ikke nok, at der er nogle usikre områder i et land til, at den pågældende er asylberettiget. Og vi siger jo heller ikke noget om, når vi sender de pågældende hjem, så siger vi jo ikke noget om, at de absolut skal tage til de mest urolige områder. Så det er altså ikke i sig selv nok, at der er usikkert i et land. For som sagt, så var der mange borgere i mange lande, som kunne få asyl i Danmark.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Ja altså, jeg synes, Birthe har svaret også for mig omkring folkeretten. Vi har implementeret folkeretten i dansk lovgivning. Vi har ... andre har jo underskrevet konventionerne, og dem følger vi selvfølgelig.

Og så FN's anbefalinger – jo, det gør vi altså, men vi vurderer jo også selv.

Der kom en kritik fra et FN-organ for nylig om, at der var manglende ligestilling i Danmark. Jeg synes, der var ret mange andre lande, de hellere skulle have beskæftiget sig med end Danmark. Så det er jo ikke altid lige klogt, det der leveres. Så vi kan jo ikke bare klappe hælene sammen og sige – dette er den højeste visdom, for det er det jo ikke altid. Altså af og til kommer der jo også noget rigtig vrøvl ud af det. Så det må vi jo selv vurdere. Og det er jo dét, Søren er inde på – altså det er klart, flertallet i FN er ikke demokratier, det er flertallet i Menneskerettighedsrådet heller ikke. Og hvis det er graden af sikkerheden, der betyder noget for, om man automatisk har opholdstilladelse, jamen så alle fra Somalia herop også.

Karen Jespersen: Så er der to spørgere, der har meldt sig. Line Barfod og Karen.

Line Barfod: Det kommer til at tage meget lang tid, hvis vi skal blive ved med at have nogle svar, som ikke er svar på de spørgsmål, der er stillet. Men hvor man siger noget fuldstændigt andet. Der er ikke nogen, der har spurgt til, om UNHCR skulle bestemme, hvem der skal have asyl i Danmark eller ej.

Kritikken fra UNHCR går på, om hvorvidt man kan tvangsudsende folk eller ej. Så jeg vil høre, om integrationsministeren kan bekræfte, at det ikke er Flygtningenævnet, der træffer afgørelse om, hvorvidt nogle mennesker skal tvangsudsendes fra Danmark. Det er Integrationsministeriet, der træffer den afgørelse om, at mennesker skal tvangsudsendes. Så det kan man ikke skubbe over på Flygtningenævnet og sige, det er dem, der har truffet den beslutning.

Det var spørgsmål nr. 1. Er det korrekt, at det er ministeren og ikke Flygtningenævnet, der træffer afgørelse om at tvangsudsende mennesker.

Det andet spørgsmål, det er så, at det UNHCR stærkt kritiserer, det er, at man tvangsudsender de her mennesker til nogle områder, hvor det ikke er sikkert for dem, og dermed er i strid med konventionerne om, at man ikke må hjemsende mennesker til forfølgelse, tortur eller umenneskelige eller nedværdigende situationer.

Jeg går ud fra, at ministeren kan bekræfte, at det er dét, UNHCR's kritik går på, selvom vi så er, kan jeg forstå, dybt uenige om, hvorvidt at det er fuldstændigt ligegyldigt for Danmark, om man sender folk ud til forfølgelse, tortur, umenneskelige eller nedværdigende behandling.

Det andet, jeg så vil spørge til, det er i forhold til de folkeretlige forpligtelser, så prøver jeg at formulere mit spørgsmål på en anden måde. Men vi havde debatten under den tidligere del af debatten om de første tre samrådsspørgsmål. Og derfor vil jeg gerne høre Udenrigsministeren – den folkeretlige forpligtelse, Danmark har påtaget sig ved at skrive under på Flygtningekonvention, Torturkonvention og Børnekonvention – gælder den kun, så længe mennesker opholder sig i Danmark, eller gælder den også, når Danmark tvangsudsender mennesker – altså har vi kun en forpligtelse til at sikre, at børn bliver behandlet godt, hvis de er i Danmark, men ikke nogen

forpligtelse til at lade være med at tvangsudsende dem til et land, hvor at de ikke vil kunne blive behandlet godt, og hvor det er i modstrid med hensynet til barnets tarv, at vi sender dem dertil.

Gælder vores forpligtelse til at beskytte torturofre kun, så længe de opholder sig i Danmark eller også, hvis vi tvangsudsender dem. Altså - og den forpligtelse vi har efter Flygtningekonventionen, gælder den kun, så længe flygtningene opholder sig i Danmark. Kan vi slippe ud af den forpligtelse bare ved at tvangsudsende folk – eller gælder det forbud, der er i Flygtningekonventionen, hvornår man ikke må tvangsudsende – også for Danmark.

Karen Jespersen: Karen Klint.

Karen Klint: Jeg forstod ikke helt ministerens svar på, om man havde stoppet den hjælp til dem, der vender tilbage frivilligt, så jeg vil gerne spørge sådan rimeligt tydeligt, om jeg skal forstå svaret sådan, at der i øjeblikket er totalt stop for hjælp til folk, der frivilligt vender tilbage. Og hvis ministeren ikke kan svare nu, så vil jeg gerne bede om et skriftligt svar på, og i det skriftlige svar skal så være på – til hvilke lande har vi stoppet den frivillige hjælp, eller er der stadigvæk nogle lande – og hvilke lande så i givet fald – giver vi stadigvæk hjælp til, for at folk kan vende tilbage frivilligt.

Karen Jespersen: Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Ja, det er et spørgsmål til udenrigsministeren. Altså det er et spørgsmål, som ligger til grund for det her samråd – det første i gruppe 2. Det er jo et spørgsmål om sikkerhedssituationen i de forskellige regioner i Irak. Og jeg vil gerne have, at ministeren bliver en lille smule mere præcis på, hvordan ministeren vurderer sikkerheden i de forskellige områder af Irak.

Så kan vi så diskutere, hvem der så har ansvaret for dem, vi sender tilbage dertil. Men vi er i hvert fald nødt til at have en aktuel beskrivelse af sikkerhedssituationen. Vi har også spurgt om, hvordan den er for de forskellige grupper – altså flygtningen – udlændinge på besøg. Og så vil jeg bede om et svar på, hvad der er forskel på ministeriets vurdering og den vurdering, som andre aktører har.

Jeg kan sige, andre aktører kunne jo fx være UNHCR, som har delt Irak op i forskellige regioner. og er ret præcis med, hvad det er, der er udfordringerne sikkerhedsmæssigt i de forskellige regioner. Det kan være enten den fysiske sikkerhed, men det kan også være den sikkerhed, der består i, at en forholdsvis stabil region risikerer at blive ustabil, hvis der kommer mange hjemsendte asylansøgere, eller hvis der kommer mange personer, der tilhører et mindretal i den region, der er. Så jeg vil gerne have, at udenrigsministeren bliver mere præcis omkring en vurdering i de enkelte regioner, sådan som jeg spurgte til her. Og så, hvad det så er, der er forskel på den vurdering, og den som fx

UNHCR har, fordi jeg går ud fra, det er Udenrigsministeriets vurdering, som bliver brugt, når Integrationsministeriet skal finde ud af, om man sender hjem eller ej.

Karen Jespersen: Så er det Martin Henriksen.

Martin Henriksen: Ja tak. Nu har vi jo siddet i snart 1½ time og hørt, hvordan socialdemokraterne har talt SF og Enhedslisten efter munden. Og det, synes jeg, faktisk er godt, fordi så kan man jo se, hvad man får med en socialistisk regering. Socialdemokraterne forsøger på alle måder at vanskeliggøre hjemsendelserne af udviste udlændinge, og så vil jeg egentlig bare høre, hvordan ministeren har det med, at socialdemokraterne i pressen bilder vælgerne ind, at de vil videreføre asylpolitikken, men i Folketinget modarbejder den politik, som de udadtil hævder at stå bag. Hvordan har integrationsministeren det med dét?

Karen Jespersen: Karsten Lauritzen.

Karsten Lauritzen: Jamen jeg vil også spørge, så må integrationsministeren og udenrigsministeren selv bestemme, hvem der svarer, men jeg opfatter de her samrådsspørgsmål – hvor nogle af dem jo er besvaret skriftligt, det er der nu også en masse af de andre, der er – der ligger masser af skriftlige svar på det her. Vi kunne have ladet være med at holde det her samråd. Men det er jo fint nok, det er jo parlamentarisme ikke. Og det jeg godt ville høre om – jeg opfatter præmissen for de her spørgsmål som kommende fra de folk, der har spurgt, at man mener, det er for farligt at sende folk tilbage til Irak. Det er umenneskeligt, det er i strid mod UNHCR's anbefalinger. Vi forbryder os åbenbart mod dem, det flertal i Folketinget, som mener, at man skal respektere Flygtningenævnets afgørelser og udsende afviste asylansøgere, også selvom de kommer fra Irak af.

Så vil jeg godt spørge, om integrationsministeren og udenrigsministeren kan forklare mig, hvordan at der er flere tusinde dansk-irakiske statsborgere, som hvert år tager til Irak på ferie, på charterferie, uden at de er udsat for nogen nævneværdig sikkerhedsrisiko. Det er i hvert fald ikke sikkerhedsrisici, der er så store, der vurderer, at de ikke kan rejse tilbage, hvordan kan så mange mennesker rejse på ferie i Irak, når vi nu har en række partier, og dem, der har stillet samrådsspørgsmålene her også mener, det er for farligt at hjemsende afviste irakiske asylansøgere til Irak. Tak.

Karen Jespersen: Ja, så er der ikke flere spillere lige nu. Jeg ved ikke, hvem af de to ministre – integrationsministeren ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, men i hvert fald må man sige med hensyn til udsendelse, så må jeg jo bryde sammen og sige, det er mit ansvar, det er ikke udenrigsministerens. Altså der ligger jo, som man også kan læse i paragraf 30 eller 31 – det kan jeg aldrig huske, men der ligger jo det i det, at når Flygtningenævnet har truffet en afgørelse, så er konsekvensen, at den pågældende kan hjemsendes. Det var noget, vi allerede helt tilbage i Hans Engels tid diskuterede og fik de bestemmelser præciseret i Udlændingeloven. Og det er jo også derfor, at Flygtningenævnet i nogle ganske sjældne tilfælde også her i den bestående situation er gået ind og udsat udsendelsen, fordi der pludselig kan opstå et eller andet, som de har hørt, og så kommer der en klage, men man ved ikke, om den pågældende overhovedet kan få en opholdstilladelse, men man har hørt noget, og så tør man ikke andet end at udsætte fristen, og på den måde er det et meget fintmasket system, som fungerer. Det er rigtigt, de konventioner, der blev nævnt – jo, det er dem, vi netop overholder.

Men altså jeg mener stadigvæk, at det der med de folkeretlige forpligtelser, og det, der blev sagt – Line, jeg er ked af det ... og Flygtningenævnet, jeg mener, det var fuldstændig – for nu at sige det meget pænt – at det var fuldstændig uforståeligt, jeg mener altså, du blander tingene fuldstændig sammen. Dét, det drejer sig om, det er, hvad er kriterierne efter dansk lov for at få asyl, og dermed for at være beskyttet mod hjemsendelse eller beskyttelse til et andet land, hvor man kan risikere hjemsendelse dertil, hvor man er forfulgt.

Så spørger Karen Klint, hvordan det er med repatriering. Jamen som jeg sagde, den her ordning med, jeg tror, det er 18.000, man kan få pr. person – og ægteskab og familier noget mere og flytteomkostninger. Den gælder jo uafhængig af det her.

Og så spørger Martin Henriksen, om ikke Socialdemokratiet taler med to tunger eller sådan – jamen jeg hører selvfølgelig, hvad Socialdemokratiet siger. Og jeg kan jo godt høre, at Socialdemokratiet er i svarevanskeligheder om, hvilket ben man skal stå på, fordi man forsikrer på den ene side, at man vil have en stram asylpolitik, men man tilslutter sig jo så Venstrefløjen her og prøver på alle mulige måder at ... ikke prøver at kritisere mig, fordi det nytter jo ikke noget, men altså i virkeligheden at prøve at få mig til at ændre afgørelserne til at være i strid med den politik, som der er et flertal for, og det fører selvfølgelig ikke til noget, så det er klart, det Socialdemokratiet, det vil, det er, at de vil have, at regeringen ændrer udlændingepolitikken, og det gør regeringen ikke. Vi har et parlamentarisk flertal, og den politik, den står selvfølgelig fast.

Og så derfor vil jeg også lige skynde mig at sige til afghanerne ... vi kan jo vende tilbage til det, når vi skal tale om humanitær opholdstilladelse. Der var ikke tale om en afghansk særlov eller særbehandling. Der var tale om, at de kom så tilfældigvis fra Afghanistan, at der var nogle enlige kvinder og mødre, som altså var i den situation, at de på det tidspunkt, hvis de skulle vende tilbage, ville komme i en situation, hvor de dårligt kunne overleve. Og derfor så gav dem humanitær opholdstilladelse, men det betyder så sandelig, at senere, hvis der har været nogen, der har været i samme situation, vi kalder det simpelthen overlevelseskriteriet – jamen, så er det klart, så skal de

have humanitær opholdstilladelse. Jeg er glad for det spørgsmål, for det er jo præcis dét, der er pointen her. At det eneste kriterium, oppositionen kan opstille ved humanitær opholdstilladelse, det er, hvis man i årevis gemmer sig for politiet, hvis man i årevis nægter at efterkomme de beslutninger, der er truffet af Flygtningenævnet, så skal man belønnes med en opholdstilladelse, det er kriteriet i modsætning til de afghanske kvinder. Og det er klart, at hvis indfører det kriterium, at der er belønning for at sige nej til myndighederne, så kan man jo godt regne med, hvordan det er i morgen, når der så står asylsøgere fra hele Verden i Danmark. Og det er den konsekvens, som oppositionen ikke tør tage – de tør ikke fremsætte et særlovsforslag igen, for det havde de ikke nogen særlig succes med sidst. Og så prøver de altså hele tiden at intimidere regeringen, intimidere min person, intimidere på alle måder – frem for at sige, vi ønsker en anden politik, vi fremsætter et lovforslag om en særlov i Folketinget, så kan vi få en åben debat i Folketinget. Det tør man ikke. Man prøver på denne her måde – man kan blive ved – altså jeg kan sidde her aften og hele natten. Jeg har haft en ret spændende nat i provsteforeningen, så jeg er fuldstændig oppe på dupperne og kan sidde her hele natten, selvom det er noget kedeligere end provsteforeningen det her, det må jeg sige. Men altså jeg kan blive siddende, vi kan blive ved, men svarene bliver de samme – regeringens politik ligger fast. Jeg har mit parlamentariske grundlag i orden, de sidder derovre. Og sådan bliver dét.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Jamen skal vi så ikke aftale, at hvis du bliver siddende, så kan jeg få lov at gå ikke. Jeg var ikke med til provstemødet. Nej jeg ved heller ikke, hvorfor jeg er blevet tilkaldt. Men jeg er vel blevet tilkaldt med et eller andet skjult motiv om, at vi skal spilles ud mod hinanden, og jeg kan da også konstatere, som Birthe, at Enhedslisten kører altså butikken i det her spørgsmål for SF og Socialdemokratiet. Det er jo interessant, men det var vel også, hvad man kunne forudse.

Men altså Line omkring folkeretten ganske kort. Når man laver en bilateral aftale, så overholdes konventionerne, fordi konventionerne gør det jo netop muligt, at man kan lave bilaterale aftaler. Konventionerne afskærer ikke fra bilaterale aftaler, og der er lavet en bilateral aftale, det er dét, som der også er bekræftet, for at undgå misforståelser i den note verbale, som jeg har gennemgået flere gange.

Meta – jamen vi kan give dig et papir på, hvordan sikkerhedssituationen generelt er i de forskellige regioner. Du har spurgt om det, det er et meget detaljeret spørgsmål. Men igen jo med et andet formål end at få en oplysning. Altså jeg fortalte, hvordan det er i Mosul, jeg fortalte, hvordan det er i Bagdad, og jeg fortalte, hvordan det var generelt, og det byggede jeg på forsvarrets efterretningsvæsenes vurdering af 22. august 2009. Som du jo også i øvrigt selv kunne have kunne have læst, fordi den var offentlig.

Så spurgte om etnisk-religiøs, det gjorde jeg ret meget ud af, og det fulgte integrationsministeren jo også op på med de kristnes mindretalsituation. Det fik du for resten også at vide.

Og så slutpointen er jo i virkeligheden, at denne aftale er indgået frivilligt af Irak, som jo kender sin egen sikkerhedssituation. Og de skrev jo ikke i aftalen, at den gælder for Irak med undtagelse af det og det sted. Og dvs. det er jo altså Irak, der selv er medansvarlig for, at vurderingen og derefter Integrationsministeriet, som vurderer sammen med Flygtningenævnet om det personlige – det individuelle, det har jeg ikke noget at gøre med. Men da denne aftale bliver indgået i sin tid, og vi sætter den i gang – Zebari og jeg i 2004 – Birthe Rønn Hornbech gør den færdig 13. maj 2009, så er det jo Irak selv, der vurderer, at de kan indgå sådan en aftale, som de jo også kunne med Sverige. Og der tager de jo ikke alle de forbehold, som Meta gerne ville tage. Så skulle du gå ned og være rådgiver for dem.

Karen Jespersen: Ja, så er der tre på til næste runde. Først Line Barfod.

Line Barfod: Det er muligt, at integrationsministeren føler sig personligt forfulgt. Jeg vil sige – uanset hvem der var minister, så ville vi have stillet de her spørgsmål, fordi vi faktisk mener, at det er først og fremmest vigtigt af hensyn til de mennesker, som Danmark i øjeblikket tvangsudsender, og som risikerer at blive slået ihjel dér, hvor vi sender dem til. Og dels mener vi faktisk, det er fuldstændig afgørende i forhold til dem demokratiske situation i Danmark. Jeg går ud fra, at integrationsministeren er enig med mig i, at dét, at man har et flertal i Folketinget for at administrere loven på den måde, man gør, ikke er nok til, at det, man foretager sig, er lovligt. Det har vi en stor vældig omtalt Tamilsag til at fastslå, at sådan fungerer det altså ikke i et demokrati. Jeg er glad for, at ministeren kan bekræfte, at Flygtningenævnet ikke træffer afgørelse om tvangsudsendelse. At det altså ikke er Flygtningenævnet der fx har besluttet, at en dement mand skal tvangsudsendes til Irak, men at det er noget, som integrationsministeren beslutter. Ligesom det er integrationsministeren der kan beslutte, om han skal have humanitært ophold eller ej.

Så i forhold til spørgsmålet om humanitært ophold, der siger ministeren, at vi skulle ønske en særlov. Det har jeg ikke sagt et ord om. Jeg har heller ikke sagt, at der var en særlov i forhold til afghanerne. Jeg sagde, der vurderede man, at der var en særlig situation, der var en risiko for, at de ikke kunne overleve, og derfor gav man dem humanitært ophold. Så spørger jeg bare, gælder det samme i forhold til irakere, eller har ministeren en negativ særbehandling af irakere, så man der ikke laver vurderingen af, hvorvidt de kan overleve eller ej – også ud fra dét, vi har hørt fra UNHCR om sikkerhedssituationen i flere dele af Irak.

Det andet, jeg så gerne vil spørge om, det er til udenrigsministeren i forhold til Folkeretning forpligtelse. Jeg er fuldstændig klar over, man godt kan indgå bilaterale aftaler. Så kan man diskutere styrkeforholdet mellem en meget svag irakisk regering, der er fuldstændig afhængig af at få økonomisk bistand, bl.a. fra Danmark og andre lande – og så den danske regering, et af Verdens rigeste lande. Men dét, jeg gerne vil høre, det er – i forhold til forståelse af folkeretten, så har vi flere gange fået at vide fra integrationsministeren, at Danmarks forpligtelse ophører i samme øjeblik, vi har sat et menneske ned i lufthavnen i Bagdad. Derefter har vi ikke længere noget ansvar

for, hvad der sker med det menneske. Og det vil jeg så gerne høre udenrigsministeren, om det er sådan, man skal forstå folkeretten, at Danmark ikke har nogen forpligtelse i forhold til fx at have sikret sig, at et torturoffer ikke bliver fængslet. Om Danmark ikke har nogen forpligtelse til at sikre, at et barn, der er født og opvokset i Danmark – aldrig har været i Irak, aldrig har prøvet at være der, bliver sendt tilbage til et sted i Irak, hvor der ikke er nogen mulighed for, at forældrene har mulighed for at skaffe mad eller noget andet. Eller om Danmark faktisk har folkeretlig forpligtelse til at undersøge, om de forhold er i orden, før vi tvangsudsender folk.

Karen Jespersen: Henrik Dam.

Henrik Dam: Nu mener jeg, det er sådan, det der foregår i udlandet, det foregår med en vis værdighed og heldigvis eller næsten altid også værdighed fra ministerens side. Det oplevede jeg ikke lige før. Jeg vil gerne sige, fordi jeg ville ikke have taget ordet, hvis det her ikke var et åbent samråd, hvor tingene blev båndet og skrevet ned. Men jeg bliver nødt til at sige, at det er ikke rart at høre på en minister som lyver og manipulerer med, hvad et parti skulle mene og have sagt. Jeg synes, det var meget groft, samtidig med at der bliver kigget bedende over på kommissærerne fra støttepartiet hele vejen igennem i det her samråd. Og jeg vil bare sige, og det er så, for det kan komme til at stå her, at den manipulation, som ministeren gjorde før, er fuldstændig urimelig i et samråd, og det vil jeg simpelthen ikke acceptere.

Karen Jespersen: Karen Klint.

Karen Klint: Tak, jeg kan så fortsætte med en servicemeddelelse, at når nu cd'en, den kommer, så kan man jo spole hen til mit første spørgsmål, hvor jeg tydeligt indledningsvist starter med at sige, at vi synes afviste skal sendes hjem. Så der er ikke nogen tvivl om, hvor vi står henne i det. Det er ikke os, der har bragt et nyt bilag på banen i dag. Og det var dét, der gjorde, at vi så stiller nogle spørgsmål til det. Og det handler det jo også om, netop hvilke metoder, man så bruger for at sende folk hjem. Og der er meget stor forskel på, hvornår man får nyhederne bragt ind, og hvornår man sår tvivl om hinanden, så det var bare lige den serviceoplysning.

Karen Jespersen: Søren Krarup:

Søren Krarup: Det er jo ved at udvikle sig til et vælgermøde, hvor man ... ja, det kan man så diskutere, hvem er det, der startede det, hvem er det, der faktisk lægger en linje som først og

fremmest har en politisk interesse. Det er jo dét, vi andre kan spørge om, når vi hører spørgsmålene, som forekommer mig temmelig usaglige og irrelevante. Og i den forbindelse vil jeg også lige stille et enkelt principielt spørgsmål til integrationsministeren. Nu er det Enhedslisten, der er meget bekymret for de afviste og tilbagesendte irakeres ... eller vores ansvar for deres sikkerhed i Irak. Vil ministeren ikke give mig ret i, at denne forståelse af ansvar, som betyder, at når vi har sat en afvist iraker af i Bagdad Lufthavn, at så skulle vores ansvar stadig være gældende, sådan at vi var nødt til at forholde os til, hvad der skete, at det simpelthen, hvis man skal tænke lidt principielt, er en fundamentalisering af ansvarsbegrebet, som er fuldstændigt urimeligt, og som jo altså i virkeligheden er en form for metafysik af ansvarlighed, som også ophæver al politik.

Karen Jespersen: Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Jamen, jeg vil da starte med at vedgå mig en vis politisk interesse der, jeg mener bestemt, det er en politisk diskussion, vi har. Hvis det ikke var det, så skulle vi ikke sidde her, så skulle vi være embedsmand et eller andet sted. For det er jo netop et politisk spørgsmål – både om hvordan man håndterer at være en regering, hvordan man håndterer at være et udvalg, og hvordan man håndterer et folketingsudvalg, som i et eller andet omfang jo skal foretage en kontrol af det, som regeringen og ministrene gør. Så selvfølgelig det her politik, det er derfor, vi er her.

Og jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, hvis man vil gøre noget mindre og sige – men det er jo politisk, så det skal vi ikke snakke om. Hvis man ikke gør det i et politisk udvalg – snakker politik, så har vi forfejlet det her totalt.

Man kan heller ikke gøre det her til et spørgsmål om, om man har fulgt en regel eller ej. Det er et politisk spørgsmål, hvad man gør her.

Men jeg vil gerne stille nogle spørgsmål til udenrigsministeren. Jeg synes ikke, jeg har fået svar på, hvad der er forskel mellem ministeriets vurdering og den vurdering, som andre har foretaget. Altså hvad der er kvalitativt, der gør, at ministeriet har denne sikkerhedsvurdering til forskel for andre, som mener noget andet. Altså nogle andre oplysninger eller nogle andre vurdering af de oplysninger, der er.

Så vil jeg gerne spørge, den vurdering, der ligger af forholdene i Irak i Udenrigsministeriet, er den blevet brugt, eller er den blevet etableret i forbindelse med denne her aftale. Har Udenrigsministeriet været involveret i et spørgsmål om sikkerhedsituationen i Irak, da denne her aftale blev indgået?

Karen Jespersen: Og så ... jeg har Karsten Lauritzen som sidste spørger.

Karsten Lauritzen: Jamen, jeg vil bare spørge, nu snakker man om forskellen på samråd, og hvad samråd skal bruges til, så vil jeg godt spørge de to ministre, om de to ministre ikke som sædvanen ville stille op i Folketingssalen, hvis der nu var nogen, der ville diskutere en politisk sag, det har man jo mulighed for, så kan vi tage en reel politisk diskussion, i stedet for at sidde og gemme en politisk diskussion under nogle samrådsspørgsmål, som først og fremmest skal være opklarende, og hvor man har mulighed for som udvalgsmedlemmer at spørge ind til en række ting, hvor man siger, den politiske diskussion, som det her åbenbart handler om, hvor man gerne vil have en politisk diskussion,... om vi skal give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse og andre måder sniger sig uden om Flygtningenævnets afgørelse, som der er nogen, der ønsker, det ønsker vi ikke i Venstre. Om ministeren ikke vil stille op, hvis der er nogen, der vil have den politiske diskussion i folketingsalen, som ministre jo normalt gør, så kan man få belyst sagen politisk, fordi det er jo det, det her åbenbart handler om – ikke om saglige oplysninger om faktuelle ting.

Karen Jespersen: Ja, så har Eyvind Vesselbo lige meldt sig, så kommer du med som sidste spørger i denne her runde.

Eyvind Vesselbo: Jeg fordi jeg synes, det har jo været interessant at høre her et stykke tid og diskutere. Men det er som om, det bliver meget lidt konkret, så derfor vil jeg bare godt spørge om, fordi det drejer sig om sikkerhedssituation i Irak, og jeg synes, vi har snakket om mange andre interessante ting. Men det, jeg godt kunne tænke mig at vide, fordi det er vel egentlig det, det går ud på, det er, om de to ministre overhovedet kunne forestille sig, at man fra dansk side ville sende mennesker tilbage til et land, hvor man var sikker på, at de ville lide overlast, kom ud for tortur eller på anden måde ikke var i sikkerhed. Kunne man forestille sig, at de to ministre ville stå bag en sådan tilbagesendelse, netop med den viden, at de ville have det dårligt og få ... blive udsat for tortur eller anden voldsudøvelse, så det var bare egentlig bare et konkret spørgsmål.

Karen Jespersen: Ja, og så svarer de to ministre, og det er jo altså tre konkrete samrådsspørgsmål, vi har, som debatten drejer sig om.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, men jeg har også prøvet at svare konkret, men det bliver debatten jo ikke mere konkret af. Det er jo, som det er antydnet, man ønsker nogle andre svar en dem, jeg ønsker at give, og det får man altså ikke, fordi jeg har nu den politik, som er regeringens og flertallets, men altså det er jo et forsøg på at blande tingene sammen, når man bliver ved med at spørge sikkerhedssituationen for at få en aftale. Der er en folkeretlig forpligtelse til at tage egne statsborgere tilbage. Det er Irak-siden. Den danske side er, at vi har en udlændingelov, hvor man skal være individuel forfulgt. Hvis man er individuelt forfulgt efter de kriterier, der er i den danske udlændingelov, så kan man hjemsendes, det er dét, der står i udlændingeloven. Der står

jo, at en aftale om asyl følges jo op af en beslutning om ... eller afgørelsen skal indeholde det element, der siger, at det her betyder også, at man kan udsendes, ellers kan man jo netop ikke udsendes. Derfor er der jo ikke tale om, at man så skal begynde forfra med sikkerheden, når man skal have en aftale i Irak. Der er tale om, at Irak ikke har villet opfylde sin folkeretlige forpligtelse, derfor er vi nødt til at få en aftale, men vi skal jo ikke gå ind i sikkerheden igen, det er jo dét, Flygtningenævnet i de aktuelle afgørelser har gjort, og der tæller den generelle usikkerhed i nogle provinser ikke som asylbegrundende efter dansk lov, og det er heller ikke i strid med nogen konventioner.

Og det er jo rigtigt som det bliver sagt på den ene side af Søren Krarup – metafysik – jo altså kald det, hvad du vil, men det korte og lange, det er, altså hvis man skal have ansvar for hele Verden, så er det fuldstændig ansvarsløst, så er der ingen forpligtelse af nogen art, det siger sig selv. Og derfor synes jeg også, at man skulle fremsætte det forslag om en særlov, fordi det er dét, man ønsker, og så kan man få en debat i Folketinget, fordi det er jo ikke ... samråd er jo ikke for at få flere oplysninger. Man bliver ved med at spørge om det samme, vi bliver ved med at svare det samme, som vi også ... som Karsten Lauritzen var inde på, der er en hel stak skriftlige svar. Vi kommer jo ikke længere med det, fordi jeg hører jo altså ikke til dem, der ændrer mening. Jeg har stået for det her siden 1983, og det gør jeg så fortsat. Men jeg synes, man skulle læse udlændingelovens paragraf 32 a, som er den rigtige henvisning til det, jeg nævnte før, som vi havde en vældig diskussion om helt tilbage i Hans Engels tid, og som også socialdemokratiske, radikale regeringer har administreret.

Så er jeg jo ked af, at Henrik Dam bliver så vred på mig og siger, jeg manipulerer – jamen, jeg beskriver sådan som jeg høre det, som åbenbart andre høre det – nemlig, at man på den ene side siger, at man vil sende afviste asylsøgere hjem, på den anden side forsøger man på alle mulige måder at undgå det, og det vil jeg have lov i hvert fald og kalde en slingrekurs – simpelthen.

Udenrigsminister Per Stig Møller: Birthe har jo svaret på spørgsmålet om folkeretten, hvor man bliver ved med at prøve og se, om man kan finde noget morsomt. Der er lavet en bilaterale aftale – det er Irak, der har ansvaret for Irak.

Sikkerhedsvurderinger, som Meta spørger til også for at få lidt sjov ud af det. Så er det altså sådan, at Udenrigsministeriet udarbejder ikke de sikkerhedsvurderinger, som udlændingemyndighederne slutter sig til i konkrete sager, så derfor kan det jo for dig være af akademisk interesse, og det er fint nok, men det behøver du ikke udvalget til. Vi er ikke medlemmer af Flygtningenævnet i Udenrigsministeriet. Vi involveres ikke i den sikkerhedsmæssige vurdering, der ligger til grund for konkrete beslutninger foretaget af Udlændingemyndighederne, så jeg ved egentlig ikke rigtig, hvorfor jeg skulle tilkaldes her.

Flygtningenævnet har sin egen sikkerhedsvurdering, som den trækker som regel selvfølgelig fra de kilder, som den vil benytte sig af, og det er bl.a. UNHCR, det er andre lande,

Udlændingemyndigheder, det er Forsvarets Efterretningstjeneste, som jeg citerede for dig. Desuden har Integrationsministeriet også selv en dokumentationsafdeling, den har også *1.44.21 divisioner, og er dét, der er det relevante i forbindelse med beslutningerne i Flygtningenævnet og i Integrationsministeriet.

Karen Jespersen: Så nærmer vi os en afslutning på den runde her. Der er en enkelt bemærkning eller spørgsmål fra Line Barfod.

Line Barfod: Først vil jeg bare sige, jeg finder det absolut ikke morsomt og prøver ikke at finde noget morsomt, så jeg prøver én gang til – har Danmark en forpligtelse til at sikre, at vi har nogle sikkerhedsgarantier, at der er en vurdering af sikkerhedssituationen, når vi sender et barn ud. Har Danmark så en forpligtelse til i henhold til Børnekonventionen at vurdere, om barnet risikerer at lide overlast, når vi sender det ud. Om der altså er en sikkerhedssituation, hvor barnet risikerer at blive udsat for at blive slået ihjel eller for at lide overlast. Jeg har forstået på integrationsministeren, at det var dét, der lå til grund for, at man har givet humanitært ophold i forhold til folk fra Afghanistan, at man mente, at det var vigtigt der, at bl.a. enlige mødre og børn kunne overleve. Gælder det også i forhold til irakere? Og tilsvarende i forhold til tortur ... nu spurgte Eyvind Vesselbo før, om regeringen ville sende mennesker ud, hvis vi var sikre på, de ville lide overlast. Det håber jeg da, at ministeren svarer benægtende på, men det kunne være rart lige at få svaret, fordi jeg vil gerne høre, hvis ministrene er interesserede i spørgsmålene, det har jeg forstået, det er man sådan set ikke, men jeg har vældig interesseret i svarene. Derfor prøver jeg at blive ved med at spørge, indtil jeg forhåbentlig en dag kan få et svar. Det er ret svært. Har Danmark på trods af, at der ligger en aftale med Irak. Har Danmark så en forpligtelse til at sikre, at der ud over det, vi har fået i aftalen også ligger en sikkerhedsgaranti. Altså at der ligger en garanti for, at de her mennesker bliver beskyttet af den irakiske regering. At et torturoffer ikke bliver fængslet – på samme måde som hvis vi udleverer mennesker til andre lande, så sikrer Danmark sig, at de ikke bliver udsat for tortur – ikke bliver udsat for dødsstraf osv. – har vi på samme måde en forpligtelse i forhold til, hvis man sender torturofre eller børn ud, eller hvis vi sender flygtningen ud, for at sikre os, at vi ikke overtræder konventionerne, eller kan vi bare fuldstændig slippe for ethvert ansvar ved at sætte dem på et fly til Irak.

Karen Jespersen: Ja, integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nu er der jo forskellige grader af måder at implementere folkeretten på i dansk ret eller lade være. Men jeg må indrømme, jeg er fuldstændig, og det er også derfor, at det er svært at forstå spørgsmålet, selvom jeg har svaret korrekt hver gang,

at en jurist kan blande tingene så meget sammen. Dét, der blev spurgt om her, det besvares med et ja, ikke i henhold til folkeretten, men i henhold til den danske udlændingelovgivning.

Karen Jespersen: Jamen, så betragter jeg anden runde som afsluttet. Og så kan vi sige tak til udenrigsministeren.

Pause.

3. Spørgsmål om mulighederne for humanitært ophold

Ja, så genoptager vi mødet. Det er to blokke tilbage af samrådsspørgsmålene, én blok, der handler om mulighederne for humanitært ophold og én blok, der handler om opfølgning på hjemsendelsesaftalen. Men den første blok er altså ... og der er altså kun ét samrådsspørgsmål – mulighed for humanitær opholdstilladelse. Og jeg ved ikke om én af spørgerne vil begrunde ... ja, Line Barfod.

Line Barfod: Jamen ganske kort, altså jeg vil gerne have, at ministeren redegør for muligheden for, at irakiske afviste asylansøgere kan få humanitært ophold i forhold til asylansøgere ... afviste asylansøgere andre steder fra, men også forskellen på, at ministeren kan give humanitært ophold, det er dét, jeg gerne vil høre om, og ikke om, hvad Flygtningenævnet kan give af asyl, for det er ikke det, vi har spurgt til, men altså kun reglerne for humanitært ophold, og ministerens afgørelse i den forbindelse.

Karen Jespersen: Integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, som det fremgår af loven, og den praksis, der har udviklet sig, så er bestemmelsen om humanitære opholdstilladelser, den er jo beregnet på afviste asylsøgere, hvor der er nogle særlige humanitære grunde til at give en tilladelse. Det fremgår også af bestemmelsen, at den har et snævert område, det er kun undtagelsesvist, at der gives opholdstilladelse, det beror på en meget, meget konkret vurdering, og derfor må man sige, spørgsmålet er fuldstændig forkert stillet, hvad Line Barfod som jurist burde vide, altså man kan ikke spørge, om irakere ... det at være iraker, det giver hverken noget særligt opholdsgrundlag eller det modsatte. Vi giver selvfølgelig også humanitær opholdstilladelse til irakere, spørgsmålet er, om kriterierne er opfyldt, og det er de selvfølgelig også nogle gange, når det drejer sig om irakere al den stund, at de fleste af de humanitære opholdstilladelser, vi giver, de gives efter kriteriet meget

alvorlig sygdom eller alvorlig psykisk sygdom, og det kan jo som bekendt ramme enhver, men der kan altså ikke bare gives humanitær opholdstilladelse i bundter. Men jeg er selvfølgelig klar over, at vi skal hele turen igennem nu, jeg har også svaret mange gange på det skriftligt, og derfor vil jeg gerne sige også her, at den praksis, der er fastlagt, den har jo været fremsendt til Folketinget, jeg tror, det er siden ... 20 år eller sådan noget, så man kender jo ... eller er det 15 ... men altså i en lang årrække, også under SR-regeringer, har praksis været fremsendt ikke bare som praksisnotater, men som resumeer af sagerne får udvalget hvert kvartal en oversigt over, hvad sagerne handler om, så det ved man jo alt om, og derfor ved man også, man kan ikke give i bundter, og den ene nationalitet giver ikke en fortrinsret over for den anden, det er en fuldstændig individuel vurdering.

Den praksis, der her udviklet sig, den vil ikke i min tid tage noget som helst spring fremad. Men mit forslag er, at når man nu bliver ved med at køre med det her om humanitær opholdstilladelse, at vi tager en forespørgsel om det, så kan VKO én gang for alle få fastslået, hvad er politikken på det her område ved en vedtagelse i Folketinget, og så kan man jo i hvert fald ikke blive ved med at spørge til, hvad det er, fordi man vil åbenbart ikke forstå, hvordan praksis er. Praksis er, som den er, og det kan vi formulere i en vedtagelse i Folketinget, og så ligger det som et klart retsgrundlag, når man åbenbart ikke er tilfreds med, at man hvert kvartal får et resume af alle sagerne. Men jeg gentager, det at man er iraker, det gør hverken sagen dårligere eller bedre. De irakere, der skal have humanitær opholdstilladelse, de får humanitær opholdstilladelse.

Karen Jespersen: Og så er der en spørgerunde. Først Line Barfod.

Line Barfod: Tak. Jeg synes da, det er rart, hvis ministeren kan bekræfte, at der ikke er nogen negativ særbehandling af irakerne. Når man læser tallene fra humanitært ophold, kunne man jo godt tro det. 2006 var der 31 irakere, der fik humanitært ophold. I 2007 var der 11. I 2008 10, og i år er der indtil nu kun 2 irakere, der har fået tilkendt humanitært ophold.

Når man ser sager som den demente mand, der får afslag på humanitært ophold, og hvor at integrationsministeren ikke vurderer, at en demens er en meget alvorlig sygdom, som kan begrunde humanitært ophold, så kan man også undre sig over, at ministeren ikke mener, at der skulle være tale om negativ særbehandling. Så det vil jeg gerne høre, om ministeren meget klart og tydeligt kan sige, at der er ingen negativ særbehandling af irakere, det følger fuldstændig praksis, fordi det må jo så også betyde, at den praksis, der blev fremlagt, som ministeren redegjorde for tidligere her på aftenen omkring afghanere, at hvis der er risiko for, at mødre og børn ikke kan overleve, så er der mulighed for humanitært ophold, at det ikke kun gælder for afghanere, men det faktisk også gælder for irakere. Og det sidste, jeg så gerne bare vil have ministeren til at bekræfte, det er, at Flygtningenævnet ikke har noget at gøre med humanitært ophold, det er ministeren, og derfor kan ministeren ikke henvise til Flygtningenævnet i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt disse mennesker kan tvangsudsendes og hvorvidt, at de kan få humanitært ophold.

... indgår begrebet barnets tarv i mulighederne, vurderingen for at kunne få humanitær opholdstilladelse?

Karen Jespersen: Ja, der er ikke flere spørgere, så integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg kan bare sige til Line Barfod, jeg kan helt bekræfte det, jeg har sagt én gang, og det nytter ikke noget at begynde at blande Flygtningenævn og alt muligt andet ind i det. Jeg har fyldestgørende gjort rede for, hvordan det er med de humanitære opholdstilladelser, og det der med at fremhæve enkeltsager, som man har gjort tidligere tage sagerne med herhen på mors arm og alt det der, det hjælper ikke et klap.

Med hensyn til barnets tarv, så et det jo et meget vidtgående udtryk, som man fx bruger i skilsmisselovgivningen – og skilsmissebørn, det siger sig selv, det er selvfølgelig ikke asylbegrundende. Men som jeg netop sagde om overlevelseskriteriet, så drejer det sig jo om enlige kvinder, som ikke har noget netværk derhjemme. Det er der selvfølgelig ikke særlig meget ligestilling i, at der bliver taget mere hensyn til kvinderne, men det skyldes naturligvis, at de er særligt udsatte i nogle af de lande, hvor de kommer fra, fordi der netop ikke er ligestilling, og de ikke er i stand til at forsørge sig selv, og så, hvis de har børn, er der selvfølgelig også ... og derudover må jeg gøre opmærksom på, at vores Flygtningeregler er mere lempelige for mindreårige ikke ... men altså ordet barnets tarv, vil jeg meget nødig bringe ind i det, fordi barnets tarv er meget vidtgående og findes i en lovgivning, som ligger meget langt fra denne her.

Karen Jespersen: Ja, så to spørgere her ... der er to spørgere, Henrik Dam.

Henrik Dam: Det er jeg enig i, at barnets tarv er et meget vidt begreb, og som bliver brugt i mange sammenhænge, men der er vel også nogle definitioner omkring det, omkring psykiske problemer, de muligheder, man har for at kunne fortsætte en udvikling, som man kan definere. Og det får mig så til det næste spørgsmål. Når ministeren svarer på den måde, hvordan kan man så efterfølgende svare, at man altid overholder FN's Børnekonvention i de her sager, hvis man ikke har begrebet barnets tarv med ind i vurderingen?

Karen Jespersen: Line Barfod.

Line Barfod: Ja, jeg forstår ikke helt det, ministeren siger med, at man ikke skal diskutere enkeltsager. Jeg går ud fra, at vi er enige om, at det er en konkret afgørelse fra sag til sag, og ikke

noget, hvor der står i lovgivningen, præcis hvilke personer skal have og ikke skal have. Det er konkrete afgørelser i konkrete sager.

Så vil jeg gerne høre, om ministeren eksplicit kan bekræfte, at Flygtningenævnet tager ikke stilling til, om disse mennesker skal udsendes. Flygtningenævnet tager ikke stilling til, om disse mennesker kan få humanitært ophold. Det er alene en afgørelse, som ministeren træffer.

Og det sidste, det er så ministerens redegørelse for, om der er en negativ særbehandling af irakere i forhold til humanitært ophold – også i forhold til det overlevelseskriterie, ministeren nu har redegjort for et par gange.

Karen Jespersen: Ja, så er det integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det nytter ikke noget, at man bliver ved med at henvise til en bestemt nationalitet, når det drejer sig om humanitær opholdstilladelse, det har intet at gøre med en bestemt nationalitet. Det Flygtningenævnet tager stilling til, det er, om de personer, som ikke kan få flygtningestatus, om de kan udsendes. Det er dét, Flygtningenævnet alene tager stilling til. Og så gentager jeg bare, jamen det kan godt være, det er konkrete sager, men lige så snart vi kommer i nærheden af sagsbehandling, så får man altså ikke svar fra mig.

Men altså barnets tarv – Henrik Dam, det er ikke i sig selv et begreb, som er ment, eller som fremgår af udlændingeloven.

Karen Jespersen: Ja, Henrik.

Henrik Dam: Det er jeg godt klar over. Og det fremgår heller ikke i forhold til humanitær opholdstilladelse. Men når ministeren så gentagne gange har sagt, at vi lever op til FN's Børnekonvention, så er det bare, jeg spørger, hvordan er den kobling her, hvis man overhovedet ikke lader nogle af de begreber, der er omkring barnets tarv – udvikling, psykisk sygdom osv., indgå i vurderingen af en humanitær opholdstilladelse. Hvordan kan man så henvise til, at man har overholdt FN's Børnekonvention?

Karen Jespersen: ... ja ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, det er en skævvridning, for nu at sige det pænt, som man også forsøgte med Per Stig Møller før – altså dét, at vi har underskrevet nogle

konventioner, det betyder ikke, at vi at så metafysiske, at vi går ind og tager ansvaret for hele Verden og borgere i andre lande. Altså vi overholder her i landet de konventioner, som vi har undertegnet, men vi er altså ikke forpligtede til at rede hele Verdens befolkning, det er vi ikke. Det vi gør, det er, at vi kan ... de mennesker, der falder så at sige mellem to stole, som ikke har nogen ret til at være i Danmark, dem kan man så give en særlig opholdstilladelse i første omgang i hvert fald af midlertidig karakter. Men det er altså fejl at tro, at Danmark skal udfolde eller har forpligtelse til at sørge for, at vi som et kriterium for at beholde mennesker her i landet kan udvide. Der har vi netop Flygtningekonventionen, som siger noget om, hvad er vi forpligtede til at beholde af mennesker, der kommer hertil som spontane asylsøgere. Og så har vi af egen drift ud over konventionerne lavet den bestemmelse, fordi det er rart, og det har det også vist sig i min ministertid, at der kommer nogle tilfælde, hvor man må sige, jamen det der, det går slet ikke. Vi er nødt til i hvert fald en tid at give den pågældende opholdstilladelse. Men barnets tarv i sig selv, det kan ikke gøre, at fordi det her er bedst for barnet, at så har det krav på en opholdstilladelse her i landet. Det ville så også betyde, at man skulle sende forældrene hjem og splitte familierne, det kan der selvfølgelig ikke være tale om – medmindre at det er så graverende, at barnet skal tvangsfjernes. Fordi der er det jo rigtigt, at der kan vi have en forpligtelse – altså hvis det virkelig at så graverende, at afviste asylsøgere i den grad mishandler deres barn – jamen, så kan jeg ikke afvise, at vi kunne blive nødt til at tvangsfjerne og sende forældrene ud, men det er en situation, som jeg håber, er af teoretisk art.

Karen Jespersen: Og Line Barfod og Henrik Dam har bedt om et spørgsmål mere, og så foreslår jeg, at vi slutter.

Line Barfod: Der er ingen her, der taler om, at Danmark skal rede hele Verden og skal tage ud i hele verden og sikre, at Børnekonventionen bliver overholdt for hvert eneste barn i hele Verden.

Det jeg spørger til, det er, de mennesker, der er i Danmark, hvad ansvar vi har. Og jeg går ud fra, at ministeren er enig i – også i forhold til det, Eyvind Vesselbo spurgte om før, at Danmark ikke må sende et menneske ud, hvis vi ved, at det vil blive udsat for tortur eller for dødsstraf. Og det er derfor, når vi laver udleveringsaftaler med andre lande, sikrer os, at vi får en aftale om, at de mennesker ikke må udsættes for tortur eller dødsstraf.

Når vi så sender afviste asylansøgere ud af landet – her er det ikke et spørgsmål om, hvorvidt de lever op til kravene for at få asyl eller ej, men spørgsmålet om, hvorvidt vi må tvangsudsende dem eller ej. Mener ministeren så ikke, at vi også dér har en forpligtelse til at sikre, at vi ikke sender dem ud til tortur eller til at blive slået ihjel, og en forpligtelse til at sikre, at torturofre ikke bliver fængslet eller på anden måde udsat for det, som man normalt ville betragte som tortur over for et torturoffer, og vi har en forpligtelse til at forsikre, at børn ikke risikerer at blive slået ihjel eller udsat for alvorligt overgreb.

Karen Jespersen: Henrik Dam.

Henrik Dam: To ting – jeg er ikke ude på at rede hele Verden, det er jeg enig i, det kan man ikke. Jeg er faktisk også meget enig i, at hvis man tog definitionen barnets tarv bredt, så kunne alle børn for ... verdensdele der kom til Danmark ikke sendes tilbage, det er jeg sådan set meget enig i.

Det jeg bare prøver på at spørge konkret ind til, det er jo det, et samråd handler om, det er, at er der ikke nogen kriterier i forhold til børn, der har været her igennem en årrække, der kan være nogle psykiske indikationer, og der kan være andre, som er til fare for barnets bare noget, der ligner normale udvikling. Har de aspekter ikke mulighed for at indgå i begrebet humanitær opholdstilladelse.

Karen Jespersen: Og så slutter integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså jeg må indrømme Line, jeg er dybt chokeret over, at du alligevel er så usikker på udlændingeloven. Det må jeg sige, du blander det i den grad sammen. Altså nu gik du tilbage igen til asylreglerne. Altså nu gik du tilbage igen til asylreglerne. Altså efter udlændingelovens paragraf 7 stk. 2, så gives der opholdstilladelse, hvis betingelserne og beviserne og det hele er i orden, så gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller bliver underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ... bla ... bla ... og så er det yderligere understreget, at Flygtningenævnet i deres afgørelse netop skal tage stilling, om den pågældende kan udsendes eller ej, fordi ellers så er det ikke en afvist asylsøger lige i øjeblikket i hvert fald. Det er sådan, det er, det har intet med humanitær opholdstilladelse at gøre, og man blander altså tingene sammen. Det humanitære er de kriterier, jeg har nævnt – sygdom, og derfor må man sige – barnets udvikling. Jeg kan ikke afvise, at en eller anden sygdom kan være så grufuld, og ikke kan behandles derhjemme, at der ville kunne gives humanitær opholdstilladelse, det sker jo. Fordi ud over det med sygdommene, så har det også noget at gøre med, hvad helbredsmuligheder, der er, hvad medicinen koster osv. Så det kan man ikke afvise, men man kan ikke sige, at det i sig selv er, fordi det er synd for barnet, det er barnets tarv, så ryger vi ind i et så enormt bredt område, som det slet ikke er meningen med humanitær opholdstilladelse. Der kan komme nogle situationer, men jeg kan jo ikke andet anbefale, at man læser de bilag, man får over, fordi der kan man jo se, hvad det er for nogle sager, hvor vi har givet humanitær opholdstilladelse igennem årene. Og der sker jo også det, at hvis ét familiemedlem så er berettiget til humanitær opholdstilladelse, og det altså er en kernefamilie, jamen så får jo altså hele familien opholdstilladelse.

Karen Jespersen: Ja, Mette Fuglsang har bedt om et spørgsmål.

Mette Fuglsang: Ja, fordi nu er det min tur til at blive lidt forvirret over de svar, vi får, fordi ministeren nævner som betingelse for humanitær opholdstilladelse – sygdom. Er det ikke korrekt, at i den vejledning, der ligger på humanitært ophold, at der er andre grunde en sygdom, som kan begrunde humanitært ophold. Og at det kan være – altså ud over helbred – så er det overlevelsesfare for bl.a. enlige kvinder eller enlige kvinder med børn. Og er det ikke korrekt, at et af de kriterier som bl.a. kan give humanitært ophold, det er, at man har været længe i landet.

Karen Jespersen: Integrationsministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, overlevelseskriteriet – jeg forstår ikke, hvorfor man spørger, om ikke det er rigtigt, fordi det har jeg jo sagt 2-3-4 gange. Med hensyn til langt ophold, nej – et ulovligt ophold i Danmark er ikke opholdsgrundlag.

Karen Jespersen: Ja, og dermed betragter jeg tredje runde som afsluttet, og så har vi en runde tilbage, der handler om opfølgning på hjemsendelsesaftalen, og jeg ved ikke, om der er ønsker ... Meta Fuglsang for en begrundelse.

4. Spørgsmål om opfølgning på hjemsendelsesaftalen

Meta Fuglsang: Tak. Spørgsmålet her drejer sig jo om de ... den opfølgning, der sker ... eller som jeg forventer, der sker af den her aftales gennemførelse – både opfølgning efter den blev indgået, men ikke mindst jo opfølgningen efter, at irakerne er sendt tilbage til Irak. Og grunden til, at det er interessant er jo, at den aftale, der er indgået jo indeholder forpligtelser for begge parter til at sørge for, at det her, det kommer til at foregå godt.

Jeg synes, det har været lidt sådan i debatten indtil nu ... eller det, der er sket indtil nu, at man trækker en streg og siger, at når irakerne er i Bagdad, så er det Iraks ansvar, så længe de er her, så skal vi nok tage os af dem. Men når man læser aftalen, så er der nogle paragraffer, som indebærer, at Danmark også har et ansvar for, hvad der sker efterfølgende, sådan som jeg i hvert fald læser den, og derfor vil jeg gerne høre – dels om det er rigtigt forstået – og dels hvilken opfølgning, der så rent faktisk sker. Og det jeg snakker om, det er bl.a. paragraf 8, det er særligt sårbare grupper, hvor det er begge parter, der vil sikre, at de her særlige sårbare grupper, de får hjælp, og at der bliver taget hånd om dem, mens de kommer tilbage og reintegrationsprocessen, dvs. efter ankomsten til Irak, og

det er også nogle af de andre bestemmelser, hvor Danmark enten alene eller sammen med Irak skal sørge for, at det her bliver gennemført i god orden og med værdighed og med sikkerhed.

Karen Jespersen: Værsgo.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, vi er jo lidt tilbage til det, vi talte om tidligere på aftenen, altså vi sender jo fx ikke syge mennesker hjem, altså lad os sige en blindtarmsbetændelse eller sådan noget, så sørger man selvfølgelig for at få den behandlet først. Men altså jeg kan helt henviser til det svar, jeg gav tidligere – nemlig, at når vi afleverer, og det er foregået i ro og orden i lufthavnen i Irak, så har vi ikke mere med de pågældende at gøre, og det mener vi heller ikke, vi er forpligtet til. Men det er klart, der er nogle hensyn, og derfor er der også nogen, som ikke er blevet sendt hjem endnu, så derfor har man taget et hensyn til de sårbare grupper. De bliver først sendt hjem på et senere tidspunkt. Og er der noget akut – jamen så afventer vi, at det kommer i orden.

Karen Jespersen: Så er der nogle spørgsmål. Først Line Barfod.

Line Barfod: Jeg vil bare spørge, om ministeren mener, at torturofre er særlig sårbare mennesker.

Karen Jespersen: Og Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Jeg vil gerne spørge, hvad begrebet særligt sårbare grupper i paragraf 8 i aftalen, det omfatter – altså hvad er det, der gør, at man er omfattet af paragraf 8.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, der kan jo være forskellige akutte situationer – en højgravid kvinde – fx et lille sygt barn osv. Altså derudover er der så, som vi har talt om uledsagede børn, som jo også får en mere lempelig behandling i Danmark.

...

Jamen, hvis man er torturoffer, og der er udsigt til, at man bliver sendt hjem til tortur, så ville man jo have fået en opholdstilladelse efter reglerne om flygtning – tortur kan jo være mange ting. Det er ikke i sig selv et kriterium, hverken for humanitær opholdstilladelse, eller for at man ikke kan sendes hjem. Altså det nytter ikke noget, at man tror, at man med aftalen i hånden kan sikre sig, at

så er der en gruppe, der er undtaget for at blive sendt hjem. For det er der ikke. Og vi opfylder den aftale til punkt og prikke, og det kan man jo også se af, at dem, vi har sendt hjem, de er blevet modtaget.

Karen Jespersen: Ja, der er ikke flere spørgsmål, så jeg betragter samrådet som afsluttet – siger tak til integrationsministeren.

...

Der var alligevel et spørgsmål mere – Meta Fuglsang.

Meta Fuglsang: Jamen, det kan være, jeg ikke har været grundig nok i min indledning, jeg prøvede at spare lidt tid ved ikke at gennemgå samtlige samrådsspørgsmål, fordi vi har jo bedt om en redegørelse for, hvordan de danske myndigheder følger op på overholdelsen af hjemsendelsesaftalen. Det synes jeg måske ikke helt, vi har fået.

Og så har vi bedt om at få svar på, hvilke kendskab de danske myndigheder har til den aktuelle situation for de 22 irakere, der blev hjemsendt den 2. september 2009. Og vi har også bedt om kommentarer på den udtalelse, der er kommet her den 16. september om, at Danmark bør stoppe tvangshjemsendelserne.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, men det følger af det, jeg siger, at vi sender dem hjem i god ro og orden. Afleverer dem til de irakiske myndigheder, og så har vi ikke mere med det at gøre. Og rygterne om, at nogle politikere siger noget, og nogle politikere siger noget andet dernede, det har både udenrigsministeren og jeg svaret på i starten af samrådet – nemlig, at aftalen bliver overholdt – også fra irakisk side, og det viser jo netop, at de har modtaget afviste irakiske asylsøgere i flere omgange.

Karen Jespersen: Ja, så har Line Barfod bedt om ordet.

Line Barfod: Så når nogen af de, der er sendt derned ... tvangsendt derned af Danmark – bliver fængslet, så mener ministeren også, at det lever op til aftalen.

Karen Jespersen: Ja værsgo.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det som aftalen går ud på, og det som vi har forpligtelse til, det er, når Flygtningenævnet har sagt, de kan sendes hjem, at de ikke er forfulgt, så afleveres de til de irakiske myndigheder.

Karen Jespersen: Ja, men så tillader jeg mig at konkludere, at samrådet er slut.